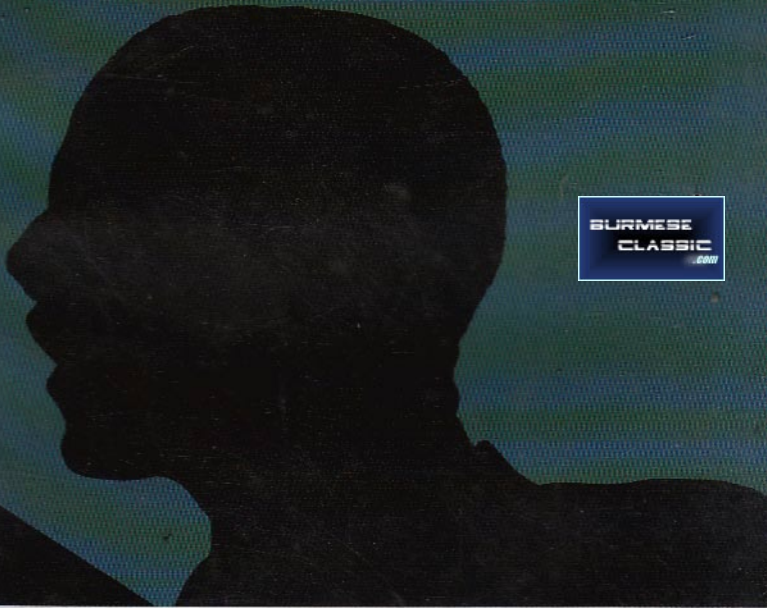

www.burmeseclassic.com

အမေရိကန် သမ္မတ ဘားရက် အိုဘားမား

အာရပ်ကမ္ဘာသို့ မိန့်ခွန်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျော်ဝင်း

Cairo Speech

A New Beginning

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုတ်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နောင်ယုတ်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး၊
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓေတံစီမံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွဲပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်ဆိုင်ဆန်းများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး၊
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေး၊
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

အာရပ်ကမ္ဘာသို့ မိန့်ခွန်း

ကျော်ဝင်း

ပြန်ချီရေး

နှစ်ကာလများစာအုပ်တိုက်
 ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ်(A)၊ အောင်ဇေယျလမ်း
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 တဆင့်-ဖုန်း - ၂၁၁၇၄၅၊

ကျော်ဝင်း

အာရပ်ကမ္ဘာသို့ မိန့်ခွန်း

ပထမအကြိမ်- ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၉

(တန်ဖိုး-၁၀၀၀ ကျပ်)

အုပ်စု

၁၀၀၀

ဖြန့်ချိရေး

နှစ်ကာလများစာပေ

၁၀၄-အပေါဆိုးထပ်၊ အောင်ဇေယျလမ်း

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

e-mail: theeras2001@gmail.com

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်သင်သင်းမွန်း၊ သင်းစာပေ အမှတ် ၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း။ လှည်းတန်း။ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်- ဦးဖော်မြင့်ဝင်း။ ကာလာနံပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၈၄/ဘီ၊ ၃၁ လမ်း။ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၁၂၆၁၁၀၉။ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၁၀၀၉၇၁၂၀၉။

အတွင်းပလင်-ပုံနှိပ်ရုံ

ကွန်ပျူတာစာမီ-Nice ကွန်ပျူတာ၊ သစ်တောလမ်း၊ အလုံ

စာအုပ်ချုပ်- ကိုမြင့်

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း- ကိုမိန်

အက်စလာမုအလိုင်(လ)ကွန်း:
(ဆာလမ်မာလေးကွန်း)

အမေရိကန်သမ္မတဘားရက်အိုဘားမား၏ အီဂျစ်နိုင်ငံ
ကို ရိုတက္ကသိုလ်တွင်
ပြောကြားသော မိန့်ခွန်း

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၄ ရက်၊ ညနေ ၃:၅၈ နာရီ
ကောင်းသော ညနေခင်းပါ ခင်ဗျား။

အဆွေတော်တို့ရဲ့ ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးနိုင်တဲ့ ထာဝရမြို့တော်ကြီး ကိုင်ရီမှာ၊ အခုလို ဆုံစည်းခွင့်ရတဲ့ အတွက် ရံ့ဖျက်တော်အနေနဲ့ အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ သမိုင်းမှာ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့၊ သမ္မာရင့် အစွဲအညှင်းကြီးနှစ်ခုရဲ့ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် လာရောက်ရတဲ့ အတွက်လည်း ပိုပြီးတောင် ဂုဏ်ယူရပါသေးတယ်။ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ အဆွေတော်တို့ရဲ့ 'အယ်လ် အာဇဟာ' တက္ကသိုလ်ဟာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက၊

ကျော်ဝင်း
၂၀၀၉ ခုနှစ် ငြိမ်းချမ်းရေးနိဒါန်းအရ အမေရိကန် သမ္မတ ဘားရက် အိုဘားမား၏ အာရပ်ကမ္ဘာသို့ မိန့်ခွန်း/ ကျော်ဝင်း။ -ရန်ကုန်၊
သင်းစာပေ၊ ၂၀၀၉ ။
၉၄ - ၀၇၊ ၁၁၅ x ၁၈.၅ ဝင်တီး
(၁)၂၀၀၉ ခုနှစ် ငြိမ်းချမ်းရေးနိဒါန်းအရ အမေရိကန် သမ္မတ ဘားရက် အိုဘားမား၏ အာရပ်ကမ္ဘာသို့ မိန့်ခွန်း

အစ္စလာမ်မစ် ဂန္ဓလော့ကရဲ့ မီးပြတိုက်ကြီးအဖြစ် အထင် အရှားရပ်တည်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အလား တူပဲ အဆွေတော်တို့ရဲ့ ကိုင်ရိုတက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆိုရင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ကတည်းက အိဂျစ်လူမျိုးတို့ရဲ့ ခေတ်မီ တိုးတက်ရေးအတွက် အကောင်း ဆုံး ရေခဲမြေခဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ပြောကြစတမ်းဆိုရင်၊ အဆွေတော်တို့ရဲ့ ဒီအဖွဲ့အစည်းကြီး နှစ်ခုဟာ အစဉ်အလာနဲ့ ခေတ်မီတိုးတက်ရေးရဲ့ သဟဇာတ ဖြစ်မှုကို ထင်ဟပ် ဖော်ပြလိုက်တဲ့ သင်္ကေတနှစ်ပါးလို့ သဘောရပါတယ်။ မှန်ပါရဲ့လား ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်အနေနဲ့ အဆွေတော်တို့နဲ့တကွ အိဂျစ် ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးရဲ့ စည်ဝတော်ကျေပွန်မှုအတွက်၊ အထူး ကျေးဇူးတင် ရှိပါကြောင်း၊ ပထမဆုံး ပြောကြား ပါရစေ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ၊ အမေရိကန်လူထုရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က မွတ်စလင် ကွန်မြူနတီရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး နှုတ်ခွန်းဆက် စကားတွေကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း၊ ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီလို ကျေးဇူးတင်စိတ်၊ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် စိတ်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေ အားလုံးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက် ပါတယ်။

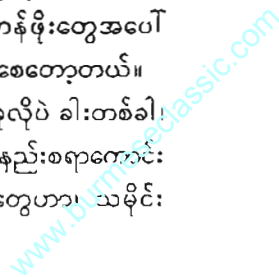
'အက်စလာမု အလိုင်(လ)ကွန်း'
(လက်ခုတ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ စွာဘဲ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံတွေ့ကြရတဲ့ အခါသမယဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက မွတ်စလင်

တွေကြား ခါးခါးသီးသီး တင်းမာနေချိန် (၁၉၇၅ ခုနှစ်)မှာပင် တကယ်တော့ ဒီတင်းမာမှုတွေဟာ လက်ရှိဝေါ်လစီရေးရာ အငြင်းအခုံတွေကို ကျော်လွန်ပြီး သမိုင်းရေး အင်အားစု တွေထဲထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အမြစ်တွယ်လို့ နေပေးတယ်။ ရာစုနှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာမောလှပြီဖြစ်တဲ့ အစ္စလာမ်နဲ့ အနောက်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ပြီး အညီအညွတ် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတဲ့ လှပတဲ့အချိန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသလို၊ ပဋိပက္ခတွေ၊ ဘာသာရေး စစ်ပွဲတွေအထိ အခြေအနေဆိုးခဲ့ရတဲ့၊ အကျည်းတန် ကာလတွေနဲ့လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။

မကြာသေးခင်က သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ ရှိရင်းစွဲ အမှန်းမီးပွားတွေကို ပိုမိုလောင်မြိုက်ပျံ့နှံ့စေခဲ့တဲ့ ကိုလိုနီစနစ်တို့ စစ်အေးတိုက်ပွဲတို့ဆိုတဲ့ သမိုင်းဆက်ထုံး တွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကိုလိုနီစနစ်က မွတ်စလင် အများစုရဲ့ ရပိုင်ခွင့်နဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ စစ်အေးက မွတ်စလင် အများစု နေထိုင်တဲ့နိုင်ငံတွေကို၊ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရည်မှန်းချက်တွေအပေါ် အလေးမထားဘဲ ဘက်တော်သား နိုင်ငံရေးထဲ ဆွဲသွင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ခေတ်မီရေးနဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းက သယ်ဆောင်လာတဲ့ တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး အပြောင်းအလဲ တွေကို ဖြတ်သန်းရင်း မွတ်စလင်တွေရဲ့အမြင်မှာ အနောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင်၊ အစဉ်အလာ အစ္စလာမ်တန်ဖိုးတွေအပေါ် ရန်လိုတဲ့ အင်အားစုအဖြစ် ကြည့်မြင်လာစေတော့တယ်။

စင်စစ်မတော့ သမိုင်းဆိုတာ အခုလိုပဲ ခါးတစ်ခါ၊ ချိုတစ်လှည့် ဖြစ်တတ်တာ မေ့တာပါ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်း တာက အကြမ်းဖက် အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေဟာ သမိုင်း

အဆက်ဆက် အမုန်းမီးပွားတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အသုံးချပြီး အရေအတွက်အရ မများလှပေမယ့် စွမ်းသန်တဲ့ မွတ်စလင် အနည်းစုကြားမှာ အာယတမီးတောက်ကြီးတွေ လောင်မြိုက်စေခဲ့ တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအကြမ်းဖက် အစွန်း ရောက်ဝါဒီများရဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှုနဲ့ အပြစ်မဲ့အရပ်သားတွေကို သေကျေအနာတရ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်း သတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့် နိုင်ငံ အချို့ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘာသာတရားကြီး တစ်ခုအပေါ် အမြင်သွေလွဲမှုတွေ ရှိသလောက် ရှိလာရပါတယ်။ အစ္စလာမ် ဟာ အမေရိကနဲ့ အနောက်အတွက်သာမက လူသား တစ်ရပ်လုံး အပေါ်မှာကိုပဲ ရန်လိုတဲ့ သဘောထားရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်မှားကြတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တွေ အားလုံးဟာ ပိုမိုကြီးမားတဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရမှုတွေနဲ့ ပိုမိုပြင်းထန်တဲ့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ရမှုတွေကိုသာ မီးလောင်ရာလေပင့် ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော်တို့ကြား မတူခြား နားမှုတွေနဲ့ ဆက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် နေကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူတွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ အပ်လိုက် သလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူတွေဆိုတာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးထက် အမုန်းပင် စိုက်လိုကြသူတွေကို ဆိုလို တာပါ။ ပူးပေါင်းဆောင် ရွက်ဖို့ထက် ရန်ဖြစ်ဖို့ အားသန် ကြသူတွေကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ပူး ပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကသာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတွက် တရားမျှတမှုနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ အောင်မြင် ရရှိအောင် ကူညီဖြည့်စွမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ အတွက်မှ အကျိုးများစရာ မရှိတဲ့ ဝိရောဓိသံသရာကြီးကို

အဆုံးသတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
မိတ်ဆွေများ ခင်ပွား၊ အဆွေတော်တို့ရဲ့ ကိုင်ရိုမြို့ တော်ကြီးကို ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာတာဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက မွတ်စလင်တွေကြား၊ ဆက်ဆံရေး အသစ်တစ်ခု စတင်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆက် ဆံရေးအသစ်ဟာ အပြန်အလှန် လေးစားမှုနဲ့ အပြန်အလှန် အကျိုးရှိမှုအပေါ် အခြေခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန် အစ္စလာမ်ဟာ တသီးတသန့် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးသူရန်ဘက် တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ တရားမျှတရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ မတူတဲ့ အယူအဆတွေအပေါ် သည်းခံနားလည်ရေးနဲ့ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတဲ့ တူညီတဲ့ အခြေခံမူတွေပေါ်မှာ အတူ တကွရပ်တည်နေကြတဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အမှန်တရားအပေါ် အခြေခံကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အပြောင်းအလဲတစ်ရပ်ဟာ နေ့ချင်းညချင်း ထွက် ပေါ် မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိမှတ်လက်ခံထား ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတွေကို အဆွေတော် တို့အားလုံး လက်ခံစဉ်းစားပေးကြမယ် ဆိုတာကိုလည်း အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ အစိုင်အခဲဖြစ်နေတဲ့ မယုံကြည်မှုတွေကို မိန့်ခွန်းလေးတစ်ခု ခြွေလိုက်ရုံနဲ့ အမြစ်ပါမကျန် ဖယ်ရှား နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မျက်မှောက်ပြုနေရတဲ့ လက်ရှိအနေအထားကို ရောက်လာစေတဲ့ သမိုင်းအဆက် ဆက် ပြဿနာတွေကိုလည်း ဒီညနေခင်းလေး တစ်ခု အတွင်း ဖြေရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံယုံကြည် ထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့

လက်ရှိ အခြေအနေတော့ ရှေ့ကို ဖောက်ထွက်ဖို့ဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြဆိုကြ ရပါတော့မယ်။ အရင်ကလို ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတွေနောက်မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပုန်းသွားလို့ မရတော့ပါဘူး။ ရင်ထဲ အသည်းထဲရှိသမျှ မချင်းမချန် ဖော်ထုတ်ကြရပါလိမ့်မယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ အပြန်အလှန် နားထောင်ကြဖို့၊ အပြန်အလှန် လေးစားကြဖို့၊ အပြန်အလှန် လေ့လာကြဖို့၊ ဘုံတူညီချက် တစ်ခု (common ground) ကို မရအရ ရှာဖွေဆုံပုံကိုင်ကြဖို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထက်ထက်သန်သန် ကြိုးပမ်းကြရပါလိမ့်မယ်။ 'ကျမ်းမြတ်ကိုရာမ်' က မိန့်မှာသလို၊ 'အလ္လာအရှင်မြတ်ကို ဦးထိပ်တင်ပြီး အမှန်စကားကို အမြဲပြောကြားရပါလိမ့်မယ်' (လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မယ့် ကိစ္စဟာ ကျမ်းမြတ်ကိုရာမ်ရဲ့ ဒီမိန့်မှာချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ရိုးသားမှုနဲ့ အမှန်ဆိုပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ တာဝန်ကို နှိမ့်နှိမ့်ချချ ခံယူရင်း၊ ကျွန်တော့်ခံယူချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောပါရစေ။ ညီရင်းအစ်ကို လူသားတွေအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မျှဝေလက်ခံထားတဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကို တကွတပြားဆီဖြစ်အောင် တွန်းပို့နေတဲ့ အင်အားစုတွေထက် အဆများစွာ တန်ခိုးကြီးပါတယ်။

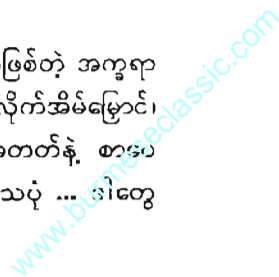
ပြောရရင် ဒီခံယူချက်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွေ့ အကြံထဲမှာကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း အမြစ်တွယ်နေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးဟာ ကင်ညာမိသားစုက

လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေထဲမှာ မွတ်စလင်တွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ကလေးဘဝ ဆိုရင်လည်း အင်ဒိုနီးရှားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မိုးသောက်ယံတိုင်းနဲ့ ဆည်းဆာချိန်တိုင်းမှာ ဗလီတွေက နှိုးဆော်တဲ့အသံ (အာဇန်)ကို နာခံရင်း လူဖြစ်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

လူငယ်ဘဝရောက်တော့လည်း ချီကာဂို မွတ်စလင် ကွန်မြူနတီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီကာလ တုန်းကဆိုရင်လည်း မွတ်စလင်ယုံကြည်မှုမှာ လူဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိခံစားရသူတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောင် သမိုင်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့ အစွလာမ်အပေါ် ကျေးဇူးကြေးတင်နေတဲ့ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း သိလာရပါတယ်။ ရာစုနှစ်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပညာအလင်းကို သယ်ဆောင်ပေးခဲ့တာဟာ အဆွေတော်တို့ရဲ့ 'အယ်(လ)အာဇဟာ' တက္ကသိုလ်လို အစွလာမ်သောတုဇနတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပညာအလင်းကပဲ ဥရောပ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရေးနဲ့ ဉာဏ်အလင်းခေတ်တွေကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ခေတ်သစ်တန်ဖိုးတွေကို မွတ်စလင် ကွန်မြူနတီက သယ်ယူတီထွင်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ အကွရာ သင်္ချာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးနေရတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ ရေကြောင်း အတတ်ပညာ၊ ပုံနှိပ်စက် အတတ်နဲ့ စားပွဲရေးသားမှု အနုပညာ၊ ရောဂါပျံ့နှံ့ပုံနဲ့ ကုသပုံ ... ဒါတွေ

အားလုံးဟာ မွတ်စလင် ကွန်မြူနတီရဲ့ တီထွင်မှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင်မက ခန့်ညားထည်ဝါလှတဲ့ မုခ်ပေါင်းကူးကြီးတွေ၊ မြင့်မြင့်သွန်းသွန်း စုလစ်မွန်းချွန်တွေ၊ အချိန်ကာလမဲ့ကဗျာ၊ မက်မပြေစရာ ဂီတသုခုမ၊ ကြော့ရှင်းလှပတဲ့ လက်ရေးလက်သား အနုပညာနဲ့ ငြိမ်းအေးတဲ့ တရားရိပ်သာတွေဆိုရင်လည်း အစ္စလာမ်မစ်ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက် ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘာသာတရားတွေကြား အပြန်အလှန် သည်းခံနားလည်မှု၊ လူမျိုးများကြား တန်းတူညီမျှမှုစတဲ့ ခေတ်သစ်နှုန်းစံတွေကို စကားအရရော လက်တွေ့အရပါ သရုပ်ထင်ပြခဲ့တာ အစ္စလာမ်ဘာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အစ္စလာမ်ဟာ အမေရိကန်သမိုင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် အမြဲလိုဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပထမဆုံး အသိအမှတ် ပြုခဲ့တဲ့နိုင်ငံဟာ မော်ရိုကို ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၇၉၆ ခုနှစ် တွိုင်ပိုလီစာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးစဉ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုတိယမြောက် သမ္မတ၊ ဝန်အဒမ်က အခုလို ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'မွတ်စလင်များရဲ့ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်ခြင်းအပေါ် မလိုမုန်းထားတာမျိုး၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိပါ' တဲ့။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ စတင်ထူထောင်စဉ် ကတည်းက အမေရိကန် မွတ်စလင်တွေဟာ ပြည်ထောင်စုကြီးချမ်းသာကြွယ်ဝစေဖို့၊ တန်ဖိုးတန်စေဖို့၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့

ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ စစ်ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါဇာယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့တွေမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရပ်တည်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်စည်ပင်ဝပြောဖို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်တွေမှာ သင်ကြားပို့ချခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားကစားနယ်ပယ်တွေမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အစွမ်းပြခဲ့ကြသူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မကြာသေးခင်ကပဲ ပထမဆုံး မွတ်စလင် အမေရိကန် တစ်ယောက်ကို ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်မှာ ရွေးကောက်တင်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပွဲမှာ သူက ကျမ်းမြတ်ကိုရာမ်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့စည်းပုံ စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကိုရာမ်ကျမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ခေါင်းကိုင်ဖခင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ တောမတ် ဂျက်ဖာဆင် သူ့ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်မှာ တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့စာအုပ်ပါ။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မြင့်မြတ်တဲ့ ဘာသာတရားကြီးတစ်ခု ပထမဆုံး စတင် ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ဒီဒေသကြီးကို မရောက်ခင်ကပဲ ဘိုက်ကြီးသုံးတိုက်ကို ဖြတ်သန်းရင်း အစ္စလာမ်တရားတော်ကို ကျွန်တော်သိရှိ နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွေ့အကြုံရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကြောင့်ပဲ အမေရိကန်နဲ့ အစ္စလာမ်တို့ရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဟာ အစ္စလာမ်အနှစ်သာရ စစ်စစ်

အပေါ် အခြေခံရမယ်။ အစ္စလာမ် မဟုတ်တဲ့ ဟုတ်ယောင့် မှုတွေအပေါ် အခြေမခံရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ခဲ့ ရပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတအနေနဲ့ အစ္စလာမ်ဘာသာအပေါ် အနုတ်လက္ခဏာ သဘော သက်ရောက်စေတဲ့ ပုံစံသေတွေကို ပေါ်ထွက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သွားဖို့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အမေရိကန် ပတ်သက်တဲ့ မွတ်စလင်တွေရဲ့ နားလည်သိမြင်မှုမှာလည်း ဒီအခြေခံကို အသုံးပြုရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ပြောရရင် . . .

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ပြောရရင် မွတ်စလင်ဘာသာတရားဟာ ကြမ်းရှ တဲ့ပုံစံသေတွေနဲ့ အင်စင်ကျ မဖြစ်သလို အမေရိက ဟာလည်း ကြမ်းရှတဲ့ ပုံစံသေ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ဗဟိုပြု အင်ပါယာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ ကမ္ဘာကြီးက သိထားသမျှ ကြီးမားထင်ရှားလှတဲ့ တိုးတက် ခေတ်မီရေး အရင်းအမြစ်တွေထဲက တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အင်ပါယာကြီးတစ်ခုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ တော်လှန်ရေး တစ်ရပ်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။

'လူသား အားလုံးကို တန်းတူညီမျှစွာ ဖန်တီးထား တယ်' ဆိုတဲ့ နှုန်းစံပေါ်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို တည်ဆောက်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဖယ်နိမိတ်အတွင်းမှာရေး ကမ္ဘာတစ်ဝန်း လုံးမှာပါ ဒီနှုန်းစံကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်ဖို့ သွေးနဲ့ရင်းပြီး ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပြည်ထောင်စုကြီးကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်း က ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးတမ်းနဲ့ ပုံသွင်းထားတာပါ။ ကမ္ဘာကြီး ရဲ့ နေရာတိုင်း ထောင့်တိုင်းက နှုန်းစံတန်ဖိုးတွေကို စုစည်းပြီး လူသားအားလုံးကို ကိုယ်စားပြုနိုင်မယ့် ဗဟုယဉ်ကျေးမှု တစ်ခု ဖြစ်လာအောင် ပုံဖော်ယူခဲ့တာပါ။

ဒီအတွက် ထင်ရှားတဲ့ သာဓကကို အထူးအထွေ ရှာနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ 'ဘားရက်ဟူစီနို အိုဘားမား' အမည်ရှိတဲ့ အာဖရိကန်၊ အမေရိကန် တစ်ယောက်ကို သူတို့ရဲ့ သမ္မတအဖြစ် အမေရိကန်လူထုက တင်မြောက် လိုက်တာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေဇာတ်လမ်း ဟာ ထူးခြားလှပြီလို့တော့ မဆိုသာသေးပါဘူး။ လူသား အားလုံးအတွက် အစစ်အမှန် ဖြစ်မလာသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာတဲ့ လူတိုင်းအတွက်တော့ ဒီအိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကတိ ကဝတ် အမှန်ပဲ ရှိနေပါတယ်။ အဲသလို ရောက်လာကြ သူတွေထဲမှာ အခုဆိုရင် မွတ်စလင် အမေရိကန်ပေါင်း ၇ သန်း နီးပါးခန့် ပါပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စကားမစပ်ပြောရရင် ၇ သန်း နီးပါးမျှရှိတဲ့ ဒီအမေရိကန် မွတ်စလင်တွေရဲ့ ငင်ငွေနဲ့ ပညာရေးအဆင့်ဟာ ပျမ်းမျှအမေရိကန်တွေထက် ပိုများတယ်ဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်။

ဒီထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ပြောလိုပဲ သေး တယ်။ အမေရိကန်မှာ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ မိမိနစ်သက်ရာ ဘာသာတရား တစ်ခုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်ယုံ ကြည့်ခွင့်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲမရဘူး ဆိုတာကိုပါ။ ဒီဘာသာရေး

လွတ်လပ်ခွင့်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုရဲ့ ပြည်နယ်တိုင်းမှာ ဗလီကြီးတွေ ရှိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ဗလီပေါင်း ၁၂၀၀ ရှိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မွတ်စလင် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံ (Hijab) ဝတ်ဆင်ခွင့်ကို တရားဥပဒေအရ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဝတ်စုံဝတ် ဆင်ခွင့် ငြင်းပယ်သူတိုင်းကို ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေများကို ကျွန်တော် ပန်ကြား ပါရစေ။ သံသယဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်မှ မရှိကြပါနဲ့ခင်ဗျား။
(လက်နှုပ်ဩဘာသံများ)

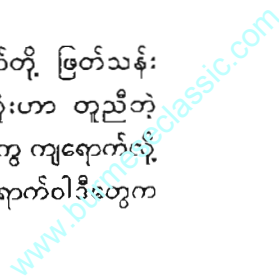
တကယ်တော့ အစ္စလာမ်ဟာ အမေရိကရဲ့ အစိတ် အပိုင်းတစ်ရပ်ပါ။ ဒါကိုလည်း သံသယမရှိကြပါနဲ့။ အမေရိကအနေနဲ့ လူမျိုး၊ ဘာသာတရားနဲ့ ဘဝအဆင့် အတန်း မခွဲခြားတဲ့ လူ့သဘာဝအမှန်တရားကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံစွာ အသက်ရှင် နေထိုင်ရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ပညာသင်ကြားခွင့် ရရေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရရေး၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားသခင်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး ခွင့်ရရေးဆိုတဲ့ ဘုံရည်မှန်းချက်တွေကို မျှဝေလက်ခံထားကြ သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘုံရည်မှန်းချက်တွေဟာ လူသား တစ်ရပ်လုံးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုလို 'ငါတို့အားလုံး လူသားတွေ ပါလား' ဆိုတဲ့ ဘုံအသိကို သိမှတ်လက်ခံလိုက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်ကြရမယ့် တာဝန်တွေရဲ့

အစပြုချက်မျှသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ စကားလုံးသက်သက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေ့လာမယ့် နှစ်တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရဲရဲရင့်ရင့် လှုပ်ရှားနိုင်မှာသာ ဒီလိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်နေကြ ရတဲ့ စိန်ခေါ်ချက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနဲ့ သက် ဆိုင်ပြီး ဒီစိန်ခေါ်ချက်တွေကို မတုန်ပြန်နိုင်ရင် ကျွန်တော် တို့အားလုံး ထိခိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလို သဘောပေါက်မှသာ လူသားအားလုံးရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတော့ မကြာသေးခင်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အဖိုးတန်သင်ခန်းစာတွေ ပေးလိုက်လိုပါ။ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘဏ္ဍာရေး စနစ် ယိုင်ကျသွားတာနဲ့ ကမ္ဘာနိုင်ငံတိုင်းရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝ မှုတွေ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်။ တုပ်ကွေးရောဂါသစ် တစ်မျိုး လူအချို့ကို ကူးစက်တာနဲ့ လူသားအားလုံး အန္တရာယ်ကျောကြီး တစ်ခုထဲ ကျရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က နျူကလီယားလက်နက်ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့ တိုင်းပြည်တိုင်းဟာ နျူကလီယား တိုက်ခိုက်မှု အန္တရာယ်အတွက် ရုတ်တရက်မအေး ဖြစ်နေကြရ ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်း နေကြရတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ လူသားအားလုံးဟာ တူညီတဲ့ ကံကြမ္မာကြီး တစ်ခုရှေ့မှောက်မှာ အတူတကွ ကျရောက်လို့ နေပြီဖြစ်ပါတယ်။ အကြမ်းဖက် အခွန်းရောက်ဝါဒီတွေက

တောင်ကျောတစ်ခုပေါ်မှာ တိုက်ပွဲဆင်လိုက်ရင် သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ခြမ်းက လူတွေမှာ အန္တရာယ် ကျရောက်ကြရပါတယ်။ ဘော့စနီးယားနဲ့ ဒါဖာက အပြစ်မဲ့ လူသားတွေ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေရဲ့ စုပေါင်းလိပ်ပြာပေါ်မှာ အမည်းစက်ကြီးစွန်းထင်းစေပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒါဟာ ၂၁ ရာစုလူသားအားလုံး မျှဝေရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့ အများဆိုင် ကံကြမ္မာကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကံကြမ္မာကြီးကို လူသားအချင်းချင်း လက်တွဲရင်ဆိုင်ရေးဟာ လူသားအားလုံးရဲ့ တာဝန်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်များများအတွက် ဒီတာဝန်ကြီးကို လက်ခံယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲကောင်း ခက်ခဲနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူ့သမိုင်းဟာ မကြာခဏဆိုသလို တိုင်းပြည်တွေ လူမျိုးတွေရဲ့ အားပြိုင်မှုမှတ်တမ်း ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပါ။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို ရှေ့ရှုပြီး ဘာသာတရားအချင်းချင်း အပြန်အလှန် အတင်းအကျပ် သွတ်သွင်းခဲ့ကြတဲ့ မလှပတဲ့ သမိုင်း ဇာတ်ကွက်အချို့တောင် ရှိခဲ့ဖူးတာကလား။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကျွန်တော်တို့ မျက်မှောက်ပြုနေရတဲ့ ခေတ်သစ်မှာတော့ ဒီလို အပြန်အလှန် ဖျက်ဆီးချေမှုန်းရေး သဘောထားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုကြီးထဲ တွန်းပို့လိုက်သလိုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူသားအချင်းချင်း အပြန်အလှန် အမီသဟဲပြုနေကြရတဲ့ မျက်မှောက်ခေတ်မှာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် အုပ်စုတစ်စုကို အခြားသော တိုင်းပြည်အုပ်စုတွေရဲ့ အထက် ရောက်အောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ မြင့်မားတဲ့ ကမ္ဘာ့အစီအစဉ်မျိုးဟာ မလွဲ

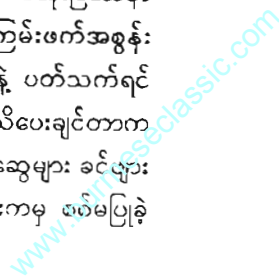
မသွေ ကျဆုံးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကြောင့် အတိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာကိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ အတိတ်ရဲ့ အကျဉ်းသား မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဿနာတွေကို ပူးပေါင်းရင်ဆိုင်ကြရမှာ ဖြစ်သလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်မြင် တိုးတက်မှုတွေကိုလည်း မျှဝေခံစားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီလို ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ တင်းမာမှု ရေခဲမြေခဲတွေကို လုံးဝဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ကြဖို့ ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေက တောင်းဆိုနေတာဟာ ဒီတင်းမာမှုတွေကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန့်ကျင်စွာပဲ ဒါတွေကို အလေးအနက် ဖြေရှင်းကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီတင်းမာမှုတွေကို ရိုးရိုးသားသား မျှမျှတတနဲ့ တည့်တည့်မတ်မတ် ရင်ဆိုင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒီစိတ်အခံနဲ့ပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ အဆုံးတစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတူတကွ ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ အခိုင်အမာပြဿနာတချို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။

အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက်ဝါဒ

ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရမယ့် ပထမဆုံးပြဿနာတော့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ ရှိနေတဲ့ အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက်ဝါဒ လို့ သဘောရပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အသိပေးချင်တာက အင်ကာရာမှာ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား အမေရိကအနေနဲ့ အစ္စလာမ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖယ်မပြုခဲ့

ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ စစ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လိုခြံရေးကို စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေကို မဆုတ်မနစ် ရင်ဆိုင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြစ်မဲ့ လူတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေကို သတ်ဖြတ်တာဟာ ဘယ်ဘာသာတရားကမှ လက်မခံနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ် မှုတွေကို ဆန့်ကျင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သမ္မတတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြောရရင် အမေရိကန်လူထုရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

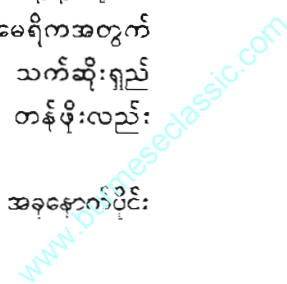
မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ အာဖဂန်နစ္စတန်ရဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ဟာ အမေရိကရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခြားသော အင်အားစုတွေနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရေး လိုအပ်ချက်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်ကပဲ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ နိုင်ငံတကာ ထောက်ခံမှုနဲ့ အယ်(လ)ကိုင်းဒါးနဲ့ တာလီဗန်တွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစစ်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ်ချက်အရ မလွဲမရှောင်သာ တိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲပါ။ ၉/၁၁ တိုက်ခိုက်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဧဝေဧဝါဖြစ်နေတဲ့ (ပြောရရင်) မှန်ကန်ကြောင်း ပြသချင်တဲ့လူအချို့ အခုအချိန်အထိ ရှိနေသေးတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ အယ်(လ)ကိုင်းဒါးဟာ

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ထဲမှာ လူပေါင်း ၃၀၀၀ နီးပါးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတဲ့သူတွေဟာ အမေရိကနဲ့ နိုင်ငံများစွာက အပြစ်မဲ့ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးသူငယ်တွေပါ။ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် အယ်(လ)ကိုင်းဒါးဟာ သူတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီသတ်ဖြတ်မှုဟာ သူတို့လက်ရာပါလို့ ဂုဏ်ယူ ပြောဆိုခဲ့ကြပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းလည်း အခုထိ ကြေညာထားဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအကြမ်းဖက် အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေဟာ နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ ကွန်ရက်ဖြန့်တိုးဝင်ပြီး သူတို့လက်တံတွေကို အပြန့်ကျယ်ဖို့ အားထုတ်နေကြဆဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေကြရမယ့် အတွေးအမြင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တည့်တည့်တင်းတင်း ရင်ဆိုင်ကြရမယ့် တကယ့်အချက်အလက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေကို အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ တပ်စွဲမထားချင်ပါဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘာစစ်တပ်မှလည်း မရှိစေချင်ဘူး။ ဘာစစ်စခန်းမှ ဆောက်ဖို့လည်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ အသက်စတေးနေရတာ အမေရိကအတွက် ခံချိတင်ကဲဝေဒနာပါ။ ဒီလို ပဋိပက္ခတွေ သက်ဆိုးရှည်စေဖို့ဆိုတာ နိုင်ငံရေးအရ ခက်ခဲသလို တန်ဖိုးလည်း ကြီးလှပါတယ်။

တကယ်လို့သာ အာဖဂန်နစ္စတန်နဲ့ အခုနောက်ပိုင်း

ပါကစ္စတန်မှာ အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်ရရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေကို တစ်ယောက်မကျန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ခေါ်မှာဖြစ်ပါတယ်။ အခု ပါကစ္စတန်မှာဆိုရင် အမေရိကန်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် သတ်ဖြတ်သွားမယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားသူတွေရှိသလောက် ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလို အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေကို သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ နိုင်ငံပေါင်း ၄၆ နိုင်ငံနဲ့ ညွှန်ပေါင်း ဖွဲ့ထားတာဟာ အဲသလို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲပေးဆပ်ရမူတွေ ရှိပါစေ အမေရိကရဲ့ ပိုင်းဖြတ်ချက်ဟာ အားနည်းချည့်နဲ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရရင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အစွန်းရောက်မှုမျိုးတွေကို ဘယ်သူမှ သည်းခံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကြမ်းဖက် အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေဟာ မနည်းလှတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာ သတ်ပွဲကျင်းခဲ့ကြတာပါ။ ဘာသာတရားမျိုးစုံ ယုံကြည်မှုမျိုးစုံ ရှိကြတဲ့သူတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒီလို အသတ်ဖြတ်ခံရသူတွေထဲမှာ မွတ်စလင် ညီအစ်ကိုတွေလည်း ပါဝင်နေပါတယ်။ လူသား ထုအခွင့်အရေးဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ တိုင်းပြည်တွေရဲ့ တိုးတက်မှုဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အစ္စလာမ်တရားတော်အနေနဲ့ ကြည့်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလို အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်တွေက ဘယ်လိုမှ ခေ့စပ်ကြေအေးနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ကျမ်းမြတ်ကို ရာမိက ကျွန်တော်တို့အခုလို သင်ကြားထားပါတယ်။ 'မည်သူ

ပင်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်မဲ့သူကို သတ်လျှင် လူသားတစ်ရပ်လုံးကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမည်ပေ၏။'

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

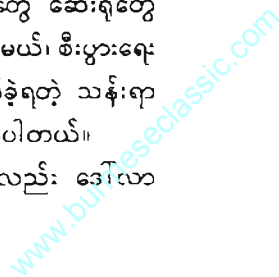
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျမ်းမြတ်ကို ရာမိက အခုလို လည်း သင်ကြားထားပါသေးတယ်ခင်ဗျား။ 'မည်သူပင် ဖြစ်စေ၊ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်လျှင် လူသားတစ်ရပ်လုံးကို ကယ်တင် ရာရောက်ပေ၏။'

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား။ သန်း တစ်ထောင်ကျော် လူထုကြီးရဲ့ စွဲမြဲခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်စုရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အမှန်းတရားတွေထက် အဆများစွာ ပိုအားကြီးပါတယ်။ အကြမ်းဖက်အစွန်းရောက် ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲမှာ အစ္စလာမ်တရားတော်ဟာ ပြဿနာရဲ့ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်မှုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။

အခုဆိုရင် အာဖဂန်နစ္စတန်နဲ့ ပါကစ္စတန်မှာ စစ်ပါဝါ တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒီအသိကြောင့်ပဲ ရှေ့လာမယ့် ငါးနှစ်အတွင်း နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ ၁.၅ ဘီလျှံ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်နေတာပါ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ပါကစ္စတန်နဲ့ ပူးတွဲ အကောင်အထည်ဖော်ပြီး ကျောင်းတွေ ဆေးရုံတွေ တည်ဆောက်ကြပါမယ်။ လမ်းတွေ ဖောက်မယ်၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေလုပ်ကြမယ်။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သန်းရာ ချီတဲ့လူတွေကို အကူအညီပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလားတူပဲ အာဖဂန်နစ္စတန်ကိုလည်း ဒေါ်လာ

၂၅ ဘီလျကျော် ကူညီသွားပါမယ်။ အာဖဂန်သားတွေ အနေနဲ့ ဒီအကူအညီနဲ့ သူတို့ရဲ့စီးပွားရေးကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အာဖဂန်လူထု အမှီသဟဲ ပြုနေရတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေ ဖြန့်ဝေပေးအပ်သွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား။ အီရတ်ပြဿနာကို ဆက်တင်ပြပါရစေ။ ဒီကိစ္စဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်နဲ့ သဘော သဘာဝချင်း မတူပါဘူး။ အီရတ်စစ်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းမှာရော ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှာရော ပြင်းထန်တဲ့ သဘောကွဲလွဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ 'ရွေးချယ်မှုစစ်ပွဲ' ဖြစ်ပါတယ်။ အဆုံးအစွန်ပြောရရင် အီရတ်လူထုအနေနဲ့ ငါ့မင်း ငါ့ချင်းဝါဒီ ဆဒမ်ဟူစိန်လက်အောက်မှာထက် စာရင် ပိုကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးရလာတာ မှန်ပေမယ့် အီရတ် ရဲ့ပြဿနာတွေကို ဆက်လက်ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ဆိုရင် နိုင်ငံတကာ အများညီဆန္ဒ ဖော်ထုတ်တည်ဆောက်ဖို့ လိုသလို သံခင်းတမန်ခင်းလည်း လိုအပ်ကြောင်း အီရတ် အခြေအနေက ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးနေပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီနေရာမှာ တောမတ် ဂျက်ဖာဆင်ရဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို သတိတရ ကိုးကားချင်ပါတယ်။ 'ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အသိပညာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပါဝါနဲ့ အတူဖွံ့ဖြိုး လာဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။ 'ပါဝါကို လျှော့လျှော့ ပေါ့ပေါ့ အသုံးပြုနိုင်လေ အသိပညာပိုဖွံ့ဖြိုးလေ' လို့ အတွေ့အကြုံတွေက ကျွန်တော်တို့ကို သင်ကြားထား ပါတယ်' ဆိုတဲ့စကားပါ။

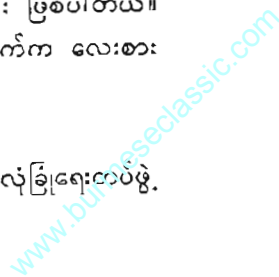
ဒီနေ့အမေရိကမှာ တာဝန်နှစ်ဖန်အဖြစ် ပြုကြိုက်ပါတယ်။ ပထမတာဝန်က အီရတ်ကို ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ အနာဂတ် တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် ကူညီဖို့ပါ။ ဒုတိယ တာဝန်က အီရတ်ကံကြမ္မာကို အီရတ်လူမျိုးတွေကိုယ်တိုင် စီရင်ပိုင်ခွင့် ရဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့တွေ ရတ်သိမ်း ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို အီရတ်လူထု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်စေဖို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာက အတိအလင်း ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အီရတ်လူထုကိုပဲ ထပ်လောင်းပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အီရတ်မှာ ဘာအခြေခံစခန်းမှ မတည် ဆောက်ပါဘူး။ အီရတ်ရဲ့ နယ်မြေကိုရော အီရတ်ရဲ့ အရင်း အမြစ်တွေကိုရော ဘာတစ်ခုမှ မထိပါးပါဘူး။ အီရတ်ရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာဟာ အီရတ်တွေရဲ့ကိုယ်ပိုင်သာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီရပ်တည်ချက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့တွေကို လာမယ့်ဩဂုတ်လ နောက်ဆုံးထားပြီး ဖယ်ရှားဖို့ ကျွန်တော်အမိန့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အီရတ်မြို့ကြီးတွေမှာရှိနေတဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေကို ဇူလိုင်လ နောက်ဆုံးထားဖယ်ရှားဖို့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ အားလုံး ၂၀၁၂ နောက်ဆုံးထားပြီး အပြီးတိုင်ဖယ်ရှားဖို့ ဒီမိုကရေစီနည်းကျရွေးကောက်တင်မြှောက်ထားတဲ့ အီရတ် အစိုးရနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသဘောတူညီချက်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေးစား လိုက်နာသွားဖို့ ကတိပြုပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အီရတ်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့

တွေကို လေ့ကျင့်ဖေးနိုင်ဖို့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ဖို့ အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် လုံခြုံစိတ်ချရပြီး စည်းလုံးညီညွတ်တဲ့ အီရတ်ကို ကျွန်တော်တို့ အားပေး ထောက်ခံတာဟာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပတ်တနာတစ်ယောက်အဖြစ် ကူညီတာဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အကြောကြီးနဲ့ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေအပ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ အမေရိကအနေနဲ့ အကြမ်းဖက် အစွန်းရောက်ဝါဒကို ဘယ်တော့မှ အညံ့ခံ၊ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခြေအနေတွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေ့လျော့သွားမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ၉/၁၁ တိုက်ခိုက်မှုဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အတွက် အလွန်ကြီးမားတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကြီးပါ။ ဒီတိုက်ခိုက်မှုကြီးက 'ဆွ' ပေးလိုက်တဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေ၊ အမျက်ဒေါသတွေကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့သော ကိစ္စရပ်တွေမှာ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစဉ်အလာနှုန်းစံတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာကို ဦးတည်သွားနိုင်တာကိုလည်း သတိပြုမိပါတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းနိုင်ဖို့ အခိုင်အမာခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတင်ပါမယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေနဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ မလုပ်ဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသား တားဆီးပိတ်ပင်လိုက်ပါပြီ။ လာမယ့်နှစ် အစောပိုင်း နောက်ဆုံး ထားပြီး 'ဝှမ်တာနာမို' ပင်လယ်အော်က အကျဉ်းစခန်းကို ပိတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးပြီးပါပြီ။

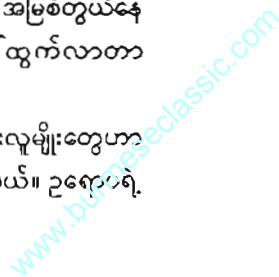
(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ နိုင်ငံတစ်ခုအနေနဲ့ အမေရိကဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ နိုင်ငံများရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို လေးစားလိုက်နာသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့ခရီးကို ဆက်နိုင်ဖို့ (သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အခြိမ်းခြောက်ခံနေရတဲ့) မွတ်စလင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစွန်းရောက် ဝါဒီတွေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝိုင်းပယ်နိုင်လေ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် ပိုမိုလုံခြုံမှုရှိလေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သဘောရပါတယ်။

အာရပ် အစွရေးပြဿနာ

နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အကြေအလည် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးဖို့လိုတဲ့ တင်းမာမှုရဲ့ အဓိကကျတဲ့ ဒုတိယရေခဲမြေခံကတော့ အစွရေး၊ ပါလက်စတိုင်းနဲ့ အာရပ်ကမ္ဘာရဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကနဲ့ အစွရေးကြားမှာ ခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အများသိပါ။ ဒီသံယောဇဉ်ကြီးဟာ မကျိုးပျက် မပြတ်တောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ ယဉ်ကျေးမှုစလေ့နဲ့ သမိုင်းရေး တုပ်နှောင်မှုတွေ ပေါ်က အခြေခံပေါ်ထွက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ မွေးရပ်မြေမျှော်မှန်းချက်ဟာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်လို့ မရတဲ့ လွမ်းမောနာကြည်ဖွယ်ရာ သမိုင်းမှာ အမြစ်တွယ်နေတယ်ဆိုတာကို သိမှတ်လက်ခံမှုက ပေါ်ထွက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရာစုနှစ်တွေနဲ့ ချီပြီးတော့ကိုပဲ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ တက္ကသိုလ်အနံ့မှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံခဲ့ရပါတယ်။ ဥရောပရဲ့

ဂျူး ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒဆိုင်ရာ သမိုင်းမှာ မကြာမှီပဲ 'အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပွဲကြီး' (holocaust) မှာ အထွတ်အထိပ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နက်ဖြန်ခါဆိုရင် ကျွန်တော် ဘူချန်ဝါ(လ်ထ်) ကို သွားဦးမှာပါ။ ဒီနေရာဟာ တတိယ ဂျာမန်အင်ပါယာရဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေအပေါ် ကျွန်ပြုနိုင်စက်ရာ၊ ပစ်သတ်ရာ၊ အဆိပ်ငွေ့ လွှတ်သတ်ဖြတ်ရာ အကျဉ်းစခန်း ကွန်ရက်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအကျဉ်းစခန်းတွေမှာ ဂျူးလူမျိုး ခြောက်သန်း အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအရေအတွက်ဟာ ဒီကနေ့ အစွဲရေး လူဦးရေထက်တောင် ပိုများပါသေးတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ် ဆိုးကြီးကို ငြင်းပယ်တာဟာ လုံးဝအခြေအမြစ်မရှိပါဘူး။ မယဉ်ကျေးရာ ရောက်သလို မနစ်သက်ဖွယ်လည်း ဖြစ် ပါတယ်။

အစွဲရေးနိုင်ငံပျက်သုဉ်းရမယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက် မှုတွေ ဂျူးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ညစ်ညမ်းတဲ့ ပုံစံသေ အယူအဆတွေနဲ့ ထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုနေကြတာတွေဟာ သိပ်ကို မှားပါတယ်။ ဒီအပြုအမူအပြောအဆိုတွေဟာ အစွဲရေးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူတို့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အနာ ကျင့်ဆုံး အမှတ်ရချက်တွေကိုသာ သတိတရရှိစေမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီဒေသကြီးမှာ နေထိုင်ကြသူတွေ အားလုံးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုလည်း အဟန့်အတား ပြုရာ ရောက်ပါတယ်။

တခြားတစ်ဖက်က ကြည့်ရင်လည်း ပါလက်စ တိုင်း လူမျိုးတွေ မွတ်စလင်တွေ ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ အမိနိုင်ငံ ရှာပုံတော် ခရီးမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ နာကျင်ပင်ပန်းမှုတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းချက် ထုတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒီကမောက်

ကမ အခြေအနေဆိုးကြီးကို သူတို့တစ်တွေ ရင်စီးခံနေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ပါပြီ။

လူတော်တော်များများဆိုရင် သူတို့ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ကြတဲ့ ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံတဲ့ ဘဝတွေကို အနောက် ဘက်ကမ်း ဂါဇာနဲ့ အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်တွေက ဒုက္ခသည် စခန်းတွေမှာ အခုချိန်ထိ မျှော်လင့်စောင့်စား နေကြရဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နယ်မြေ သိမ်းပိုက်မှုတွေရဲ့ အောက်မှာ သူတို့တစ်တွေဟာ အရုတ်တက် အကျိုးနည်းဖြစ်ရတာတွေ ကို အနည်းနဲ့အများဆိုသလို နိစ္စဓူဝ ခံစားနေကြရပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ပါလက်စတိုင်း လူမျိုးတွေ အတွက် ဒီအခြေအနေဆိုးကြီးဟာ ဘယ်လိုမှ သည်းခံ နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သံသယမရှိ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ အခွင့်အခါကောင်း တွေအတွက်၊ သူတို့တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ကျွန်တော်တို့ အမေရိကအနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာမပြုဘူးဆိုတာ၊ ကျွန်တော် အတိအလင်း ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီပြဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ်မရဖြစ်နေခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်တွေနဲ့ ချီခဲ့ပါပြီ။ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ကိုယ်စီရှိကြတဲ့ လူမျိုးနှစ်မျိုး၊ နာကျင်စရာ အတိတ်သမိုင်း တွေလည်း ကိုယ်စီရှိခဲ့ကြတဲ့ လူမျိုးနှစ်မျိုး၊ သူတို့ကြားမှာ ကြားအဖြေတစ်ခုရရှိခဲ့တာ ခက်ခဲလှပါတယ်။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ဖို့ဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်။

ပါလက်စတိုင်းတွေ ဘက်ကဆိုရင် အစွဲရေး နိုင်ငံတော် ထူထောင်တာနဲ့အတူ ကျွဲကူးရေပါ ဖြစ်လာတဲ့

ကိုယ်မြေကိုယ်အိမ် က ဖယ်ရှားခံရတာတွေကို ထောက်ပြကြမယ်။ ဒီလိုပဲ အစ္စရေးဘက်က ဆိုရင်လည်း သူ့နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အတွင်းမှာရော အပြင်မှာပါ နိုင်ငံသမိုင်းတစ်လျှောက် အဆက်မပြတ် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရတဲ့ ရန်လိုမှုတွေ တိုက်ခိုက်ခံရမှုတွေကို ထောက်ပြကြလိမ့်မယ်။

ဒီလို နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေး သိမ်မွေ့လှတဲ့ ပဋိပက္ခကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘက်တစ်ဖက်က ရပ်လိုက်ရင် အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြုရာ ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်းမှုဟာ နှစ်ဖက်လုံးရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ပါ။ ဒီအတွက်ဆိုရင် အစ္စရေးရော ပါလက်စတိုင်းအတွက်ပါ နိုင်ငံ နှစ်ခုထူထောင်ပေးပြီး ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံစွာ နေထိုင်ကြဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒါဟာ အစ္စရေးရဲ့ အကျိုးစီးပွားဖြစ်သလို ပါလက်စတိုင်းရဲ့ အကျိုးစီးပွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကရဲ့ အကျိုး စီးပွားဖြစ်သလို ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားလို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လိုအပ်တဲ့ စူးစိုက်မြှုပ်နှံမှု၊ စိတ်ရှည်သည်းခံမှုတွေနဲ့ အကျိုးရလဒ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာအောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

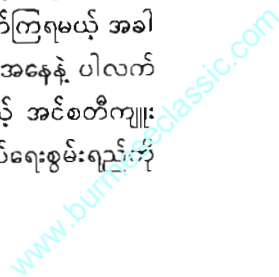
နှစ်ဖက်လုံးက သဘောညီထားတဲ့ လမ်းပြမြေပုံမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေဟာ သိပ်ကိုရှင်းပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအကျိုးရလဒ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာဖို့ နှစ်ဖက်စလုံး ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ တာဝန်ရှိရှိ ကြိုးပမ်းကြဖို့ အချိန်တန် ပါပြီ။

ပါလက်စတိုင်းတွေအနေနဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ရပါလိမ့်မယ်။ အကြမ်းဖက်သတ်ဖြတ်နည်းနဲ့ ခုခံ

တော်လှန်တာဟာ မမှန်ပါဘူး။ အောင်ပွဲ မရနိုင်ပါဘူး။ အမေရိကက လူမည်းတွေဆိုရင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျေးကျွန်ဘဝနဲ့ ကြာပွတ်ဒဏ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ အသားအရောင်ခွဲခြားမှု အောက်မှာ အရှက်ရခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်းတူညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝရခဲ့တာ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန် ဖွဲ့စည်းပုံစည်းမျဉ်းဥပဒေရဲ့ ဗဟိုအချက်အချာမှာရှိတဲ့ နှုန်းစံတွေ အပေါ် ပိုင်းဖြတ်ချက်ရှိရှိ ရပ်တည်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ တောင်းဆိုခဲ့လို့ ရခဲ့တာပါ။

အလားတူ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကို တောင်အာဖရိကက တောင်အာရှထိ၊ အရှေ့ဥရောပက အင်ဒိုနီးရှားထိ နိုင်ငံပေါင်းများစွာက ပြည်သူလူထုတွေလည်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရိုးရှင်းတဲ့အမှန်တရားရဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ အကြမ်း ဖက်မှုဆိုတာ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းပါ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို ဒုံးကျည်နဲ့ ထုကာ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်က မိန်းမသားတွေကို ဝှံ့ခွဲသတ်ဖြတ်တာတွေဟာ သူရသတ္တိရဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်သလို၊ တကယ့်စွမ်းအားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူတော်စင်တွေရဲ့ နည်းလမ်းမဟုတ်ပါဘူး။ အညံ့ခံ အရူးပေးရေး လမ်းကြောင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

အခုအချိန်ဟာ ပါလက်စတိုင်းတွေအတွက် သူတို့ တည်ဆောက်နိုင်တာ အပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်ကြရမယ့် အခါသမယပါ။ ပါလက်စတိုင်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့အနေနဲ့ ပါလက်စတိုင်းလူထုရဲ့ လိုအင်ကို ဖြည့်စွမ်းပေးမယ့် အင်စတီကျူးရှင်းတွေ တည်ဆောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစွမ်းရည်ကို စွဲမြဲစေကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဟားမတ်အဖွဲ့ဟာ အချို့သော ပါလက်စတိုင်းတွေ ကြားမှာ ထောက်ခံမှုရနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟားမတ် အနေနဲ့ ပါလက်စတိုင်းလူထုကို ညီညွတ်အောင် စုစည်းဖို့ ပါလက်စတိုင်းတွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သိမှတ် လက်ခံဖို့ လိုပါတယ်။ ဟားမတ်အဖွဲ့ဟာ အကြမ်းဖက်မှု တွေကို အဆုံးသတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ရရှိပြီးခဲ့တဲ့ သဘောတူ ညီမှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုရ ပါလိမ့်မယ်။ အစွဲအနမ်းနိုင်ငံ တည်ရှိခွင့်ကို လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ အစွဲအနမ်းတွေအနေနဲ့ လည်း ဒီတရားမျှတမှုကို သိမှတ်လက်ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲအနမ်းနိုင်ငံ တည်ရှိခွင့်ကို ငြင်းပယ်လို့မရသလို ပါလက် စတိုင်းနိုင်ငံ တည်ရှိခွင့်ကိုလည်း ငြင်းပယ်လို့မရပါဘူး။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေနဲ့ တရားနည်းလမ်းမကျတဲ့ အစွဲအနမ်းလူနေအိမ်တွေ ဆက်လက်တိုးချဲ့မှုကို လက်မခံ နိုင်ပါဘူး။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီလိုလူနေအိမ်တွေ တည်ဆောက်နေမှုဟာ ရရှိ ပြီးဖြစ်တဲ့ သဘောတူညီမှုကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ချညှန်နဲ့စေပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီလို လူနေရပ်ကွက်တွေ တိုးချဲ့မှုကို ရပ်တန့်ကရပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား။ ပါလက်စတိုင်းလူမျိုးတွေမှာ အသက်ဆက်ရှင်သန်ခွင့် အလုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့် သူတို့လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်ခွင့်တွေ ရှိရပါလိမ့်မယ်။

အစွဲအနမ်း ပါလက်စတိုင်းတွေရဲ့ ဒီအခွင့်အရေးတွေကို အာမခံချက် ရှိစေဖို့ တာဝန်ယူရပါလိမ့်မယ်။ ပါလက်စတိုင်း မိသားစုတွေကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်စေတာ၊ ဂါဇာမှာ အကျပ်အတည်းတွေ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်စေတာဟာ အစွဲအနမ်းနိုင်ငံ လုံခြုံရေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးမပြု နိုင်ပါဘူး။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ အခွင့်အလမ်းတွေ လျော့ပါး ပျောက်ဆုံးနေတာဟာလည်း ဒီသဘောသဘာဝ ဖြစ်ပါတယ်။

ပါလက်စတိုင်း လူမျိုးတွေရဲ့ နိစ္စစုဝဘဝတွေ တိုးတက်မြင့်မားလာစေရေးဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သွားရာ လမ်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတွက် အစွဲအနမ်းနိုင်ငံမှာတဲ့ခြေလှမ်း တွေ လှမ်းရပါလိမ့်မယ်။

အာရပ်နိုင်ငံများရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ပဏာမခြေလှမ်း တွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ အစပြုချက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တာဝန်ရှိမှုရဲ့ အဆုံးမှတ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို အာရပ်နိုင်ငံ တွေအနေနဲ့ သိမှတ်လက်ခံကြရပါလိမ့်မယ်။ အာရပ် အစွဲအနမ်းပဋိပက္ခကို အသုံးပြုပြီး အာရပ်လူထုကို တခြား ပြဿနာတွေက အာရုံပြောင်းသွားစေဖို့ ကြိုးပမ်းကြတာတွေ ရှေ့ဆက် မဖြစ်သင့်တော့ပါဘူး။ ပါလက်စတိုင်းလူမျိုး တွေကို သူတို့ရဲ့နိုင်ငံတော်အခွင့်ရည်တည်တံ့စေမယ့် အဖွဲ့ အစည်းတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရေးအတွက်သာ အကူအညီ သားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲအနမ်းနိုင်ငံရဲ့ တရားဝင်တည်ရှိ မှုကို သိမှတ်လက်ခံကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိတ်ကလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုံးနိမ့်စေမယ့် လမ်းကြောင်းအပေါ် အာရပ် စတားတော့ဘဲ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး လမ်းကြောင်းကို

ရွေးချယ်ရပါလိမ့်မယ်။

အမေရိက အနေနဲ့ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါသူတွေနဲ့သာ ပေါ်လစီချိန်ညှိသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲရေးနဲ့ဖြစ်စေ၊ ပါလက်စတိုင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ အာရပ်တွေနဲ့ဖြစ်စေ သီးသန့်ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတာတွေကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ကျွန်တော်တို့က ချမှတ်ပေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေများကိုယ်တိုင်လုံးပမ်း အားထုတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲရေးနိုင်ငံကို သိမှတ်လက်ခံခဲ့တဲ့ မွတ်စလင်တွေ၊ အလားတူပဲ ပါလက်စတိုင်းနိုင်ငံ တည်ရှိခွင့်ကို သိမှတ်လက်ခံတဲ့ အစွဲရေးတွေ၊ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ပူးပေါင်းအားထုတ်မှုနဲ့သာ အစစ်အမှန် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အခုကာလဟာ လူတိုင်းက အမှန်လို့ သိမြင်ပြီးဖြစ်တဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး လျှောက်လှမ်းကြရမယ့် အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်ရည်တွေ အများကြီး ကျခံရပြီးပါပြီ။ သွေးတွေ အများကြီး ချောင်းစီးခဲ့ရပြီးပါပြီ။

အစွဲရေးနဲ့ ပါလက်စတိုင်း မိခင်တွေ အကြောက်တရား ကင်းကင်းနဲ့ သူတို့သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ကြီးပြင်းလာတာကို မြင်ခွင့်ရမယ့်အချိန် ကြီးမြတ်တဲ့ ဘာသာတရားကြီးသုံးခုရဲ့ မြင့်မြတ်နယ်မြေဟာ ဘုရားသခင် ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေးပရဝဏ် ဖြစ်လာမယ့် အချိန် ဂျေရုစလင်မြို့တော်ကြီးဟာ ဂျူးတွေ၊ ခရစ်ယာန်တွေ၊ မွတ်စလင်တွေအားလုံးရဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ထာဝရ နေအိမ်ကြီး ဖြစ်လာမယ့်အချိန် ဇေရုမုတ်စာထဲကလို

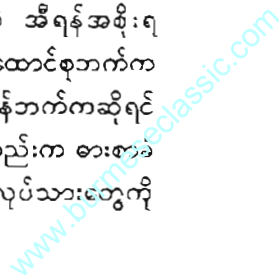
အီဘရာဟင်ရဲ့ သားသမီးအားလုံး ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေ ထိုင်ကြမယ့်အချိန် အဲဒီလို မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်အခါ နေ့တစ်နေ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တာဝန်ရှိရှိ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြပါစို့။ 'ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအပေါ် ငြိမ်းချမ်းရေး ကျရောက်ပါစေသား' လို့ မောရှေ၊ ယေရှုနဲ့ မိုဟာမက်တို့ကို တိုင်တည်ပြီး အတူတကွ ဆုတောင်းကြပါစို့။

(လက်မှတ်ဩဘာသံများ)

အီရန်နျူကလီယားအရေး

တင်းမာမှုရဲ့ တတိယ ရေခဲမြေခဲကတော့ နျူကလီယာလက်နက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တိုင်းပြည်တွေရဲ့ ရပိုင်ခွင့်နဲ့ တာဝန်ယူမှုတွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုံအကျိုးစီးပွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြဿနာဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနဲ့ အီရန်အစွဲလားမစ်သမ္မတနိုင်ငံကြားမှာ ရှိနေတဲ့ တင်းမာမှု ရေခဲမြေခဲတစ်ခုပါ။ အီရန်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအပေါ် ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ သူ့ဘာသာ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ဝရုန်းသုန်းကားသမိုင်းကြောင်းအချို့ ရှိခဲ့ပါတယ်။

စစ်အေးတိုက်ပွဲအလယ်လောက်က ဒီမိုကရက်တစ်နည်းကျရွေးကောက်တင်မြှောက်ထားတဲ့ အီရန်အစိုးရ တပ်ဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချရာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်က အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု ပါဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အီရန်ဘက်ကဆိုရင်လည်း အစွဲလားမစ် တော်လှန်ရေးပြီးကတည်းက ဓားစာခံဖမ်းတာတွေ၊ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ လုပ်သားတွေကို

အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်တာတွေမှာ အခန်းကဏ္ဍ တစ်ခု ပါဝင်ဖူးပါတယ်။ ဒီသမိုင်းကို အားလုံးသိကြပြီသားပါ။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အနေနဲ့ကတော့ ဒီလို မလှပတဲ့ အတိတ်ထဲမှာ ပိတ်မိမနေတော့ဘဲ ရှေ့ကိုဖောက် ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ ဒါကို အီရန်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ အီရန်လူထု ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သိစေလိုပါတယ်။ အရပြဿနာက အီရန်တွေ ဘာကို ဆန့်ကျင်တာလဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အီရန်တွေ ဘယ်လိုအနာ ဂတ်မျိုး တည်ဆောက်ချင်တာလဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စပါ။

ဆယ်စုနှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ရှိနေခဲ့တဲ့ မယုံကြည်မှုတွေကို ကျော်လွှားဖို့ဆိုတာ မလွယ်မုန်း ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတ္တိရှိရှိ၊ ရိုးရိုးသားသား၊ စိတ်ဓာတ်ကြံကြံ ခိုင်ခိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရှေ့တိုးကြရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံကြားမှာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းစရာ ပြဿနာတွေက အများကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ကတော့ ဘာကြိုတင်သတ်မှတ်ချက်မှ မထားဘဲ အပြန်အလှန် လေးစားမှု အခြေခံပေါ်မှာ ရှေ့ဆက်ချိဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နျူကလီယာလက်နက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အဆုံးအဖြတ်ပိုင်တစ်ခုကို ရောက်နေပြီ ဆိုတာ သက်ဆိုင်သူအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အမေရိကရဲ့ အကျိုးစီးပွား သက်သက်မျှ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီအဆုံးအဖြတ် ပွိုင့်ကတော့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသကြီးမှာ နျူကလီယာလက်နက်ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကို ဘယ်လို ကာကွယ်သွားကြမလဲဆိုတာ အဖြေရှာကြဖို့ပါ။ ဒီအဖြေကို ကျွန်တော်တို့ မရှာဖွေနိုင်ရင် အရှေ့အလယ်ပိုင်း

ဒေသအတွက်ရော၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ အလွန် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုဆီ ဦးတည်သွား နိုင်ပါတယ်။

တချို့တိုင်းပြည်တွေမှာ နျူကလီယာလက်နက် တွေ ရှိနေစဉ်မှာ တချို့မှာကျ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ ကန့်ကွက် ပြောဆိုမှုတွေကို ကျွန်တော်သဘောပေါက် နားလည်ပေး နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေပဲ နျူကလီယာလက်နက်တွေ ကိုင်ထားသင့်တယ် ဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ကမှ ရွေး ချယ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မိတ်ဆွေအားလုံးကို ဒီနေရာမှာ အလေးအနက် ထပ်လောင်း ပြောကြားလိုက် ပါတယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ နျူကလီယာလက်နက်တွေ မရှိတဲ! နျူကလီယာကင်းမဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်အောင် နည်းလမ်းရှာဖွေသွားပါမယ်လို့ အမေရိကအနေနဲ့ သိန္နီဌာန် ချထားပါတယ် ခင်ဗျား။

(လက်ခုပ်(သြဘာသံများ)

နျူကလီယာ မပြန့်ပွားရေးစာချုပ်က ချမှတ်ထားတဲ့ တာဝန်ယူမှုတွေကို သာ လေးစားလိုက်နာကြမယ်ဆိုရင် အီရန်အပါအဝင် ဘယ်နိုင်ငံမဆို နျူကလီယာပါဝါကို ငြိမ်းချမ်းစွာ အသုံးပြုခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒီရပိုင်ခွင့်နဲ့ တာဝန် ယူမှုဟာ ဒီစာချုပ်ရဲ့ ဗဟိုအုတ်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို အပြည့်အဝလိုက်နာခြင်းအားဖြင့် ဒီစာချုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထိန်းသိမ်းသွားကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒီဒေသကြီးက နိုင်ငံအားလုံးအနေနဲ့ ဒီရည်မှန်းချက်ကို မျှဝေအကောင် အထည်ဖော် သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့် ပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီ

ကျွန်တော် တင်ပြချင်တဲ့ စတုတ္ထပြဿနာကတော့ ဒီမိုကရေစီကိစ္စပါ။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မကြာသေးခင် နှစ်များအတွင်းက ဒီမိုကရေစီ မြှင့်တင်ရေး နဲ့ပတ်သက်လို့ အငြင်းပွားမှုအများစုဟာလည်း အီရတ်စစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ နေပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ တိုင်းပြည် တစ်ခုဟာ တစ်ခြားတိုင်းပြည် တစ်ခုအတွက် ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်မျိုးကိုမှ ချမှတ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုပြောလို့ ပြည်သူလူထုရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ထင်ဟပ်ပေးတဲ့ အစိုးရ တွေ (တစ်နည်း ဒီမိုကရက်တစ်အစိုးရတွေ) နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုကို လျော့ပါးအားနည်းသွား စေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိစေအပ်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်အသီးသီးဟာ ဒီမိုကရက်တစ် အခြေခံမူ တွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သက်ဝင်စေကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကအနေနဲ့ 'တိုင်းပြည်အတွက် ဘာအကောင်း ဆုံးလဲဆိုတာ သိရှိနားလည်သူ' လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်ယူ မထားပါဘူး။

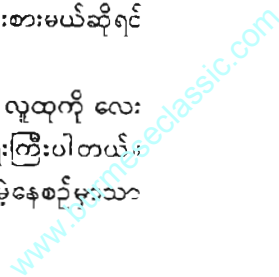
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုမှ သံသယမရှိတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုတော့ အသေအချာ ရှိနေပါတယ်။ 'မိမိစိတ်ထဲရှိသမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်စွမ်း' မိမိတို့အပေါ် အုပ်ချုပ်မယ့်စနစ်ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပြောဆိုရွေးချယ်ခွင့်၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားခွင့်၊ တရားဥပဒေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ လူတိုင်း တန်းတူညီမျှစွာရှိရေး၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာကို မခိုး

မဝက်ဘဲ ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်စေရေး၊ လွတ်လပ်စွာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့် စတဲ့ အခိုင်အမာတန်ဖိုးတွေကို လူသားအားလုံး လိုချင်တောင့်တကြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် ဒီတန်ဖိုးတွေဟာ အမေရိကန်အိုင်ဒီယာ သက်သက်မျှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသားအားလုံးရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီရပိုင်ခွင့်တွေကို နေရာအနှံ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ထောက်ခံသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အခုအချိန်မှာ ဒီကတိကဝတ်ကို နားလည်ဖို့ အဖြောင့်အတိုင်း စဉ်းစားလို့ ရကောင်းမှ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်းပါတယ်။ ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ ပိုင်ခွင့်တွေကို ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းတဲ့ အစိုးရတိုင်းဟာ အဆုံးစွန်အနေနဲ့ ပိုတည်ငြိမ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုအောင်မြင်မှုတွေ ရပါလိမ့်မယ်။ ပိုပြီး တော့ လုံခြုံစိတ်ချနိုင်မှာ လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အိုင်ဒီယာတွေကို ဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်တဲ့နည်းနဲ့ မယ်ရှားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိက အနေနဲ့တော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ တရားဥပဒေပေါ်မှာသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရပ်တည်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ပြောရေးဆိုခွင့်မျိုးကိုမဆို ကျွန်တော်တို့ သဘော မတူလျှင်တောင်မှ လေးစားသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်း ဇွာ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရတဲ့ အစိုးရတိုင်းကိုလည်း သူတို့ရဲ့ သက်ဆိုင်ရာ လူထုအားလုံးကို လေးစားမယ်ဆိုရင် ကြိုဆိုသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ 'သူတို့ရဲ့ သက်ဆိုင်ရာ လူထုကို လေး စားမယ်ဆိုရင်' ဆိုတဲ့စကားရပ်ဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တချို့က အာဏာမဲ့နေစဉ်မှသာ

ဒီမိုကရေစီဘက်က ရှေ့နေလိုက်တတ်ကြလို့ပါ။ အာဏာ ရပြီဆိုတာနဲ့ တခြားသူတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို ရက်ရက် စက်စက် ဖိနှိပ်ကြတော့တယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ 'လူထုကိုယ်တိုင် ရွေး ကောက်တင်မြှောက်ထားတဲ့ လူထုအစိုးရ' ဆိုတာဟာ ဘယ် နေရာမှာမဆို အာဏာရယူ ဆုပ်ကိုင်ထားသူတိုင်းအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော 'စ' ဖြစ်ပါတယ်။ အာဏာကို အကြပ်ကိုင်မှုနဲ့ မထိန်းရပါဘူး။ သဘောတူ လိုက်လျောမှုနဲ့သာ ထိန်းသိမ်းရပါလိမ့်မယ်။ လူနည်းစု တွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လေးစားရမှာ ဖြစ်သလို စိတ်ရှည် သည်းခံမှု၊ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုစတဲ့ စိတ်အခံတွေနဲ့ ပါဝင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူထုရဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ နိုင်ငံရေး ဖြစ်စဉ်တစ်ခု တရားနည်းလမ်းတကျ အလုပ်ဖြစ်စေနိုင်ရေး ကိစ္စတွေကို ကိုယ့်ပါတီ အကျိုးစီးပွားနဲ့ ကိုယ့်ပါတီအရေးရဲ့ အပေါ်မှာ ထားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို နှုန်းစံတန်ဖိုးတွေသာ မရှိရင် ရွေးကောက်ပွဲ သက်သက်နဲ့တော့ ဒီမိုကရေစီကို ဖန်တီးနိုင်မယ် မဟုတ် ပါဘူး။

(ပရိသတ်တွေထဲမှ အော်ဟစ်ထောက်ခံသံများ)

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

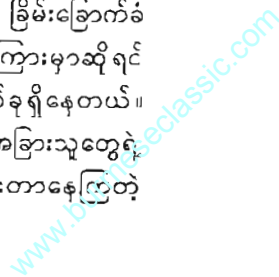
ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့်

ကျွန်တော်တို့ လက်တွဲရင်ဆိုင်ကြရမယ့် ပဉ္စမ ပြဿနာကတော့ ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ပါ။ မတူတဲ့

ဘာသာတရားတွေကြား သဘောထားကြီးစွာ သည်းခံနား လည်နိုင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် အစ္စလာမ်မှာ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတဲ့ အစဉ်အလာ တစ်ရပ်ရှိပါတယ်။ Inquisition လို့ခေါ်တဲ့ ဘုရင်ဂျီဂိုဏ်းနဲ့ အယူအဆ မတူသူတွေအပေါ် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့တဲ့ ကာလဆိုးကြီးအတွင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ အန်ဒါလူးစီးယား Andalusia နဲ့ ကော်ဒိုဘာ Cordoba တို့ရဲ့သမိုင်းမှာ ဒီသဘောထားကြီးမှုကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးဘဝက အင်ဒိုနီးရှားမှာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ မွတ်စလင်ဘာသာဝင် အများစု နေထိုင်ကြတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဝတ်ပြုကိုး ကွယ်နေကြတာ တွေ့ခဲ့တယ်။

ဒီလို သဘောထားကြီးတဲ့ သည်းခံစိတ်ဟာ ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် နိုင်ငံတိုင်း က လူတိုင်းဟာ မိမိတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အသည်းနှလုံးနဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ စေစားရာအတိုင်း 'လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်' ရှိရပါလိမ့်မယ်။

မတူတဲ့ ဘာသာတရားတွေ အပေါ်မှာထားတဲ့ သည်းခံစိတ်ဟာ ဘာသာတရားတွေရှင်သန်ဖို့ မရှိမဖြစ် အရေးကြီး လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မွန်မြတ်တဲ့ ဒီသည်း ခံစိတ်ဟာ ဒီကနေ့ကာလမှာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခံ နေရတယ်။ အချို့သော မွတ်စလင်တွေကြားမှာဆိုရင် ချီးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ တိမ်းညွတ်မှု တစ်ခုရှိနေတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုကို အခြားသူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုအပေါ် ငြင်းပယ်တာနဲ့ တိုင်းတာနေကြတဲ့

တိမ်းညွတ်မှုဖြစ်ပါတယ်။

ပဒေသာစုံ ဘာသာတရားရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိန်းသိမ်းကြရပါလိမ့်မယ်။ လီဘာနွန်က မာရွန်နီက Moronines တွေအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အီဂျစ်က ကော့(ပ်) Copts တွေအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုတ်သြဘာသံများ)

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသာ တကယ်တမ်း ရိုးသား ကြမယ်ဆိုရင် မွတ်စလင်တွေကြား အန္တရာယ်လမ်းကြောင်း တွေကို ပိတ်ပင်ပစ်ကြရပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် အီရတ် မှာပါ။ ဝမ်းနည်းစရာအကြမ်းမက်မှုတွေဆီ ဦးတည်ခဲ့တဲ့ ဆွန်နီနဲ့ ရိုးယိုက်တွေကြားက အကွဲအပြဲတွေကို ဆွဲစေကြရ ပါလိမ့်မယ်။

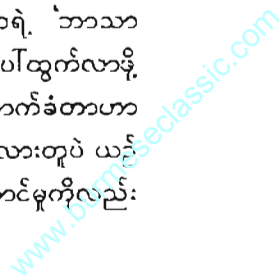
တကယ်တော့ ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ လူသားတွေ အတူယှဉ်တွဲ နေနိုင်စွမ်းရဲ့ အရေးကြီးဆုံး ဗဟို အချက်အခြာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာကွယ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းမှန်သမျှ အမြဲတစေ စူးစမ်းစိစစ်ကြ ရပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာဆိုရင် ကုသိုလ်ဖြစ် ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှု တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း အချို့ဟာ မွတ်စလင်တွေကို သူတို့ရဲ့ ဘာသာရေးဘာဝန်တွေ အပြည့် အဝ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲစေသလို ဖြစ်နိုင် တယ်။

ဒီကိစ္စကို အမေရိကန် မွတ်စလင်တွေနဲ့ လက်တွဲ ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။ မွတ်စလင် ဘာသာဝင်တွေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ 'ဇကက်(ထ)' (အစ္စလာမ်မစ်

ဒါနွန်)ကို အပြည့်အဝ ထမ်းဆောင်နိုင်စေဖို့ အာမခံချက် ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥရောပနိုင်ငံ အချို့မှာလည်း အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် နိုင်ငံသားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အလား တူ အားနည်းချက်မျိုးရှိ နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ မွတ်စလင်တွေ ကိုယ်တိုင်က သူတို့နဲ့ အံဝင်ခွင့်ကျဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ လက်တွေ့ကျင့်စဉ်အချို့ကို (ကိုယ့်သဘောဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီ တာနဲ့) ဟန့်တား ပိတ်ပင်တာမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မွတ်စလင် အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်ဆင်သင့်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပေးတာမျိုးကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို အပြုအမူမျိုးတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာသာတရားတစ်ခုခုအပေါ် မလိုမုန်းထားမှုကို လစ်ဘရယ်ဝါဒဆိုတဲ့ မျက်နှာဖုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဟန်ဆောင်ဖုန်းကွယ်ထားလို့ မဖြစ်နိုင် ဟဲဘူး။ တကယ်တော့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေက ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းရှိ ဆွဲခွဲသွား ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ အမေရိကန်မှာ ခရစ်ယာန်တွေ၊ မွတ်စလင်တွေ၊ ဂျူးတွေ အတူတကွ ခေါင်းစည်းနိုင်မယ့် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ စီမံချက် တွေကို ပုံဖော်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ် တယ်။

ဆော်ဒီအာရေဗျဘုရင် အဗ္ဗဒူလာရဲ့ 'ဘာသာ တရားတွေကြား ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု' တွေ ပေါ်ထွက်လာဖို့ ကြိုးစားချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုထောက်ခံတာဟာ လည်း ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အလားတူပဲ ယဉ်ကျေးမှု မဟာမိတ်အဖွဲ့မှာ တူရကီရဲ့ ဦးဆောင်မှုကိုလည်း

ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုပါတယ်။

ဘာသာတရားတွေကြား အကြေအလည် ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးမှုမျိုးတွေ၊ ကမ္ဘာတစ်လွှား ပေါ်ထွက်လာဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှသာ အာဖရိကမှာ ငှက်ဖျားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး ဖြစ်ဖြစ် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်သင့်ဒေသတွေမှာ ကူညီ ထောက်ပံ့ရေးဖြစ်ဖြစ် လူသားအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ ဆီကို လူသားအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ဦးတည်နိုင်စေဖို့ တံတားခင်းပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးသမီး အခွင့်အရေး

ကျွန်တော် နောက်ထပ် တင်ပြလိုတဲ့ပြဿနာ၊ ဆဋ္ဌမ ပြဿနာကတော့ 'အမျိုးသမီးထု အခွင့်အရေး' ပါ။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် တက်ကြွထက်သန်တဲ့ ငြင်းခုံပွဲကြီးတစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိသလို ဟောဒီ ပရိသတ်ကြီးထဲက မိတ်ဆွေများလည်း သိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ 'ကိုယ့်ရဲ့ ဆံပင်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ (ခေါင်းစီးဖို့) ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ အမျိုးသား များနဲ့ တန်းတူညီမျှခွင့်ကို လျော့ပါးစေတယ်' လို့ယူဆတဲ့ အနောက်က တချို့သော သူများရဲ့အမြင်ကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပညာသင်ကြားခွင့်ကို ငြင်းပယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ တန်းတူညီမျှ ခွင့်ကို ငြင်းပယ်ရာ ရောက်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော်ယုံတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အမျိုးသမီးထု ပညာကောင်းကောင်းတတ်တဲ့

တိုင်းပြည်တွေ အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံး၊ ဖြစ်နေတတ်တာ ဟာ ရှောင်တခင် တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ပါဘူး။

အမျိုးသမီးထု တန်းတူညီမျှခွင့် ပြဿနာဟာ အစွဲလားမိမိမိ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်။ တူရကီ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် စတဲ့ မွတ်စလင် အများစုနေထိုင်တဲ့ တိုင်းပြည် တွေကို ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲဒီနိုင်ငံတွေက လူထုဟာ သူတို့တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင်ဖို့ အမျိုးသမီးတွေကို ရွေးချယ် ထားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ပြောရရင် အမျိုးသမီး တန်းတူညီမျှခွင့်တိုက်ပွဲဟာ အမေရိကန်ဘဝရဲ့ မျက်နှာစာ တော်တော်များများမှာ အခုထိ ဆက်လက်တည်ရှိ ဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက တိုင်းပြည် တော်တော်များများမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သမီးတွေဟာလည်း ကျွန်တော်တို့သား ဆွေလိုပဲ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကောင်းရာကောင်းကြောင်းအတွက် ဗြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဆိုကြည်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

အမျိုးသားဖြစ်စေ၊ အမျိုးသမီးဖြစ်စေ၊ လူသား အားလုံး စွမ်းအားပြည့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် ရမှသာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုံချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ တိုးတက်စည်ပင် နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တန်းတူညီမျှဖို့အတွက် အမျိုးသမီး တွေဟာ အမျိုးသားတွေ ရွေးချယ်တဲ့အတိုင်း တစ်သေ သေဆုံး လိုက်လုပ်ရမယ်လို့တော့ဖြင့် ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။ နည်းလမ်းပုံစံကို အစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်နာဖို့ ရွေးချယ် ဆောင်ရွက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီရွေးချယ်မှုဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆန္ဒ အရသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုဟာ မွတ်စလင်အများစုနိုင်ငံတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး အမျိုးသမီး ငယ်တွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စာတတ်မြောက်ရေးကို ထောက်ခံအားပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ အသေးစား ဘဏ္ဍာရေး ထောက်ပံ့မှုတွေကတစ်ဆင့် အမျိုးသမီးတွေ အလုပ်အကိုင် ရရှိရေး လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း အားပေးကူညီ ထောက်ခံ သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့ အခွင့် အလမ်းတွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ လူတော်တော်များများအတွက် ဒီနေ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေး ရှင်းရဲ့ စာမျက်နှာမှာ ရှေ့နောက်မညီတာတွေ၊ ဝိရောဓိ သဘောတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အင်တာနက်နဲ့ တယ်လီဗေးရှင်းဟာ ပညာနဲ့ သတင်းအချက် အလက်တွေကို သယ်ဆောင်ပေးနိုင်ရုံသာမက စက်ဆုပ် ဖွယ်ရာ လိင်အပြုအမူတွေ၊ အကြောင်းမဲ့ အကြမ်းဖက်မှု တွေကိုလည်း အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကုန်သွယ်ရေးဟာ ဓနဥစ္စာသစ် တွေနဲ့ အခွင့်အလမ်းသစ်တွေကိုသာမက ကွန်မြူနတီတစ်ခု အတွင်း ကြီးမားတဲ့ ပြိုကွဲမှုတွေ အပြောင်းအလဲတွေကိုလည်း ရောင်ကြည့် ပေးနိုင်ပါတယ်။ အမေရိကအပါအဝင် နိုင်ငံ

အားလုံးမှာ ဒီအပြောင်းအလဲတွေဟာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု တွေကို သယ်ဆောင်လာနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ခေတ်မီမှုကို အကြောင်းခံထွက်ပေါ်လာတဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး ရွေးချယ်မှုတွေ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေး၊ (ဒါတွေထက်ပို အရေးကြီးတာက) ကျွန်တော်တို့ အမှတ်အသားသရုပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်း အဝိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု၊ ကျွန်တော်တို့အချစ်မြတ်နိုးဆုံး အရာ တွေပေါ်မှာ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတွေ လျော့ပါးပျောက်ကွယ် သွားလေမလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူသားထုရဲ့ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုတွေ ကို ငြင်းပယ်လို့မရနိုင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့ အစဉ်အလာကြား မှာ ပဋိပက္ခဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဂျပန်လို၊ တောင်ကိုရီးယား လို နိုင်ငံမျိုးတွေဆိုရင် သူတို့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ တွေကို ထိန်းသိမ်းထားရင်းပဲ သူတို့စီးပွားရေးကို အကြီး အကျယ်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြံဆောင်နိုင်ကြပါတယ်။ အလားတူပဲ ကွာလာလမ်ပူကနေ ခူဘိုင်းအင်္ဂါ မွတ်စလင် အများစု နေထိုင်ကြတဲ့ မြို့တော်ကြီးတွေဆိုရင်လည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ခေတ်မီတိုးတက်နေကြပြီ ဖြစ် ပါတယ်။

ဟိုးရှေးအခါကရော ဒီကနေ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာပါ မွတ်စလင်ကွန်မြူနတီတွေဟာ အသစ်တီထွင် မှုနဲ့ ပညာရေးနယ်ပယ်မှာ ရှေ့ဆုံးတန်းက ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချက်က အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘယ်ဖွံ့ဖြိုးရေး မဟာဗြူဟာမှ မြေကြီးထဲက ထွက်ပေါ် ထားတဲ့အရာတွေ သက်သက်အပေါ်မှာသာ အခြေခံလို့ မရတဲ့

အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တွေ လုပ်ငန်းခွင် အပြင်ဘက်မှာ ရောက်နေရင် ဘယ်ဖွံ့ဖြိုးရေး မဟာဗျူဟာမှ ရေရှည်အလုပ်မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။

ပင်လယ်ကွေ့ နိုင်ငံတော်တော်များများ ချမ်းသာ ကြတာဟာ ရေနံရဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုကြောင့်ပါ။ အခုဆိုရင် ဒီနိုင်ငံ တွေထဲက တစ်ချို့ကတောင် ပိုမိုကျယ်ပြန့်တဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုမျိုး ဖြစ်စေဖို့ အာရုံပြုလာကြပါပြီ။ ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တို့အားလုံး သိမှတ်ခံစားကြရမှာက 'ပညာရေးနဲ့ အသစ် တီထွင်ဖန်တီးမှုဟာ ၂၁ ရာစုရဲ့ အများသုံး ငွေကြေး ဖြစ်လာပြီ' ဆိုတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း ပြောချင်တာက မွတ်စလင်ကွန်မြူနတီ တော်တော်များများမှာ ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ နယ်ပယ်တွေ (ပညာရေးနဲ့ အသစ်တီထွင်ရေး) မှာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုဘက်က အားနည်းနေဆဲ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာလည်း ဒီလိုရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ တိုးချဲ့နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် အလေးထားဆောင်ရွက်လျက် ရှိ ပါတယ်။ အတိတ်ကဆိုရင် ဟောဒီဒေသကြီးကို ရောက်လာ တိုင်း ကျွန်တော်တို့အမေရိကန်တွေ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြတာ ရေနံနဲ့ဓာတ်ငွေ့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ပိုကျယ်ပြန့်တဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေသွားပါ တော့မယ်။

ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ပညာရေး ဖလှယ်မှု အစီအစဉ်တွေကို တိုးချဲ့သွားကြရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးကို အမေရိက ရောက်စေခဲ့တဲ့ ပညာသင်

ဆု ထောက်ပံ့ရေး အစီအစဉ်တွေကို ဆည်းပူးပြီး မြှုပ်နှံဆောင်ရွက်ကြရပါလိမ့်မယ်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မွတ်စလင် ကွန်မြူနတီတွေ အကြောင်း လေ့လာကြဖို့ အမေရိကန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ အားပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အလားအလာရှိတဲ့ မွတ်စလင် ကျောင်းသားတွေကိုလည်း အမေရိကက အလားတူ ကျောင်း သားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးသွားမှာပါ။ ဒါတင်မက ကမ္ဘာ တစ်ဝှမ်းက ကျောင်းဆရာတွေနဲ့ ကလေးတွေအတွက် အွန်လိုင်း ကမှတစ်ဆင့် လေ့လာသင်ယူနိုင်အောင် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံ သွားပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အွန်လိုင်းနက်ဝပ် အသစ် တစ်ခု ဖွင့်ဖို့လည်း အစီအစဉ်ရှိပါသေးတယ်။ ဒါမှသာ ကင်းဆပ်က လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုင်ရိုက လူငယ် တစ်ယောက်ကို အချိန်မဆိုင်း ဆက်သွယ်နိုင်မှာ ဖြစ် ပါတယ်။

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တွေကို ပြောပါမယ်။ မွတ်စလင် အများစု နေထိုင် ကြတဲ့ နိုင်ငံတွေက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဘီဇနက်သမားတွေရဲ့ ဘဟိုအသစ်တစ်ခု ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးသွားဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒီနည်းအတွင်းမှာပဲ စွန့်ဦးတီထွင်သူတွေ (အိန်ထရပရနော Entrepreneurship) ရဲ့ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ အမေရိကက အိမ်ရှင်အဖြစ် လက်ခံကျင်းပ သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တော့ ဘီဇနက်ခေါင်းဆောင်တွေ ဖောင်ဒေးရှင်းတွေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက မွတ်စလင်ကွန်မြူနတီနဲ့ အမေရိကမှာရှိတဲ့

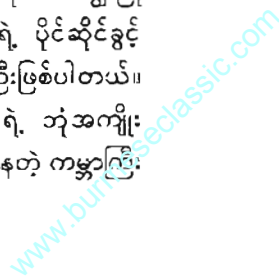
စွန့်ဦးတီထွင်သူတွေကြား အဆက်အသွယ်တွေကို ဘယ်လို
နက်ရှိုင်းခိုင်မာအောင် လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးဖော်
ထုတ်ကြဖို့ဖြစ်ပါတယ်။

သိပ္ပံနည်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ပြောပါအုံး
မယ်။ မွတ်စလင်အများစု နေထိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာ
နည်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို အထောက်အပံ့ပြုနိုင်ဖို့ ဘုံငွေအသစ်
တစ်ခု စတင်စုစည်းနေပါပြီ။ ဒါ့အပြင် ဈေးကွက်ကို အိုင်ဒီ
ယာတွေ လွှဲပြောင်းပေးနိုင်ဖို့လည်း ကူညီဆောင်ရွက်သွားဖို့
အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က ပိုမိုများပြားတဲ့ အလုပ်
အကိုင်သစ်တွေ ဖန်တီးနိုင်ဖို့ပါ။ အာဖရိက အရှေ့အလယ်
ပိုင်းနဲ့ တောင်အာရှက သိပ္ပံထူးချွန်သူတွေရဲ့ စင်တာတစ်ခု
ဖွင့်နိုင်ဖို့လည်း ကျွန်တော်တို့ ကြိုးပမ်းနေပါတယ်။
စွမ်းအင်ရင်းမြစ်သစ်တွေ ဖော်ထုတ်ရေး၊ မှတ်စုမှတ်တမ်း
တွေကို ဒစ်ဂျစ်တယ် အသွင်ပြောင်းရေး၊ သန့်ရှင်းတဲ့သောက်
သုံးရေ ရရှိရေး၊ သီးနှံသစ်တွေ စိုက်ပျိုးရေးစတဲ့ ပရိုဂရမ်
တွေမှာ ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ သိပ္ပံဆိုင်ရာ
သံတမန်သစ်တွေ တိုးချဲ့ခန့်ထားဖို့လည်း အစီအစဉ်
ရှိပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား . . . ဒီနေ့လို မင်္ဂလာရှိတဲ့
အခါသမယမှာ ကမ္ဘာလုံးချီ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု အသစ်
တစ်ခု အကြောင်း ကျွန်တော်ကြေညာလိုက်ပါတယ်။
ဒါကတော့ အစ္စလာမ်မစ်ကွန်ဖရင့် အဖွဲ့ကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
ပိုလီယိုရောဂါကို အမြစ်ဖြတ် ချေမှုန်းကြမယ့်လှုပ်ရှားမှု
ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မိခင်နဲ့ကလေး စောင့်ရှောက်ရေး
အတွက် မွတ်စလင်ကွန်မြူနတီ နဲ့ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်မှုတွေ
ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်သွားမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီအလုပ်တွေအားလုံးကို
ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုနဲ့သာ အကောင်အထည်ဖော်ကြမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တွေဘက်ကတော့
'ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ မွတ်စလင်ကွန်မြူနတီတွေက နိုင်ငံ
သားတွေ၊ အစိုးရတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ဘာသာရေး
ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ဘီဇနက်သမားတွေနဲ့ လက်တွဲဆောင်
ရွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ
ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ဘဝတွေ ရရှိစေဖို့ ကူညီဆောင်ရွက်
သွားကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေဟာ ကိုင်တွယ်
ဖြေရှင်းဖို့ လွယ်လိမ့်မယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မျှော်လင့်တကြီးရှာဖွေနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး
ကိုယ်စား ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ
တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေကြတဲ့ ကမ္ဘာကြီး
ဆိုတာဒီလိုပါ။ အစွန်းရောက်သမားတွေ အနေနဲ့ ကျွန်တော်
တို့လူထုကို နောက်ထပ် ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ မလုပ်နိုင်
တော့မယ်၊ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့တွေ အိမ်ပြန်နိုင်ကြမယ့်
ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အစွဲရေးတွေရော ပါလက်စတိုင်း
တွေပါ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံ အသီးသီးမှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ
နေထိုင်နိုင်ကြမယ့်၊ နျူကလီယာစွမ်းအင်ကို ငြိမ်းချမ်းတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ အသုံးပြုကြမယ့် ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပါတယ်။
အစိုးရတွေက သူတို့နိုင်ငံသားတွေကို အလုပ်အကျွေးပြု
ကြမယ့် ဘုရားသခင်ရဲ့ သားသမီးအားလုံးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
တွေကို လေးစားတန်ဖိုးထားကြမယ့် ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပါတယ်။
ဒီအညွှန်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ဘုံအကျိုး
ဦးပွားဖြစ်သလို ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး

လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ ဒီလိုကမ္ဘာကြီးကို အောင်မြင် ရရှိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစပြုချက်သစ်ကို ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ ခိုင်မာအောင် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးခွန်းထုတ်နေကြမယ့် မွတ်စလင်တွေ၊ မွတ်စလင် မဟုတ် တဲ့သူတွေ၊ မနည်းမနော ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် အကွဲအပြဲ မီးတောက်မီးလျှံတွေကို လောင်စာထည့်ဖို့ အားသန်နေကြတာမျိုးတောင် ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ တချို့ကတော့လည်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူးလို့ အဆိုပြုကောင်း ပြုကြပါလိမ့်မယ်။ သဘောကွဲလွဲမှုတွေဟာ ကံစီမံရာဖြစ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဟာလည်း တိုးတက်ပြိုကွဲကိန်း ကြုံနေပြီမို့ ဘာမှ မတတ် နိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်ပျက်လက် လျှော့လိုက်ကြတဲ့ အဆိုပြု ချက်တွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အများစုကြီးကတော့ တကယ် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး ရိုးရိုးသားသား သံသယရှိကြ သူတွေပါ။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဖြစ်တည်လာခဲ့တဲ့မယုံ ကြည်မှုတွေ၊ ထိတ်လန့်ဖိုးရွံ့မှုတွေကလည်း အများအပြားရှိ နေလေတော့ သူတို့ သံသယဟာ တစ်စုံတစ်ရာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတိတ် ထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေရင် ဘယ်တော့မှ ရှေ့ကိုထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ တိုင်းပြည်တိုင်းမှာရှိတဲ့ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုတိုင်းက လူတွေတိုင်းမှာရှိတဲ့ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေမှာ တခြားဘယ်သူတွေထက်မဆို ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အသစ်ပြန်လည် စိတ်ကူးနိုင်စွမ်း အသစ်ပြန်

လည် ဆန်းသစ်နိုင်စွမ်းတွေ အပြည့်အဝရှိနေပါတယ်။
 ဒီလို စိတ်ကူးစိတ်သန်းအသစ်တွေနဲ့ ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာမယ့် ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျှဝေခံစားကြရမယ့် ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ ပြဿနာက ဒီအချိန်ကို ဘယ်လိုအသုံးချ ကြမလဲဆိုတာပါ။ ကျွန်တော် တို့ကို တကွတပြားဖြစ်စေတဲ့ အရာတွေပေါ်မှာပဲ အာရုံ ထားပြီး အချိန်ဖြုန်းပစ်ကြမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြဖို့ စိတ်ကို နှစ်ထားကြမှာလား။ ဆုံးဖြတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် ဘုံတူညီချက်တစ်ခုကို ရှာဖွေဖို့ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေ နေတဲ့ အနာဂတ်အပေါ်မှာ စူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံထားကြဖို့ လူသား အားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားတန်ဖိုးထားကြဖို့ ရေရှည် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နေပွဲတွေအစပြုဖို့က စစ်ပွဲတွေကို အဆုံးသတ်ဖို့ထက် ပိုလွယ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို အပြစ်တင်ဖို့က ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်လည်စိစစ်ဖို့ထက် ပိုလွယ်ပါတယ်။ ကွဲပြား ခြားနားမှုတွေကို မြင်ဖို့က ဘုံတူညီချက်တွေကို တွေ့ဖို့ထက် ပိုလွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အလွယ်လမ်း ထိုးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကို ရွေးချယ် ချင်လိမ့်မယ်။ ဘာသာတရားတိုင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးနေရာမှာ နေရာယူထားတဲ့ ဥပဒေတစ်ရပ် ရှိပါတယ်။ 'တစ်ပါးသူများ အသိသို့ ကျွန်ုပ်တို့ပြုမူသောအရာတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အသိသို့ တစ်ပါးသူများ ပြုမူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် (ထက်ခွပ်ညြာသံများ)

ဒီအမှန်တရားဟာ တိုင်းပြည်တို့ လူမျိုးတို့ ဆိုတဲ့ အကန့်အသတ်တွေကို ကျော်လွန်သွားတဲ့ လူသားဟာ အမှန်တရားဖြစ်ပါတယ်။ အသစ်အဆန်းမဟုတ်တဲ့ ယုံကြည်မှုဖြစ်သလို၊ အနက်၊ အဖြူ၊ အညိုစတဲ့ အသွေးအရောင်ရှိတဲ့ ယုံကြည်မှုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခရစ်ယာန် ဒါမှမဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျူး ယုံကြည်မှုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ပုခက်တွင်းကာလကတည်းက သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပြီး ဒီနေ့ အချိန်ထိလည်း ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက သန်းထောင်ချီ ရှိနေတဲ့ နှလုံးသားတွေကို တဆတ်ဆတ် ခုန်နေစေတဲ့ ယုံကြည်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ တစ်ခြားသူများအပေါ် ယုံကြည်နိုင်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ဒီနေရာအရောက်ပို့လိုက်တာ ဒီယုံကြည်မှုပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဂျာဗွေနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ စွမ်းအားအပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစပြုချက် အသစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးဖို့ သတ္တိရှိကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘာသာတရား အသီးသီးရဲ့ ကျမ်းစာ အသီးသီးမှာ ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားသမျှကို နှလုံးသွင်းကြရပါလိမ့်မယ်။

ကျမ်းမြတ်ကိုရာမ်က ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို သင်ကြားပါတယ်။

'လူသားတို့ သင်တို့ကို ယောက်ျား မိန်းမများ အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီးခဲ့ပြီ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သိကြစေရန် တိုင်းပြည်များ၊ လူမျိုးများအဖြစ်လည်း ဖန်တီးပြီးခဲ့ပြီ...။'

ဂျူး ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေကျမ်း (Talmud) ကလည်း အခုလို သင်ကြားပါတယ်။ 'မောရှေ၏ Torah ကျမ်းမြတ် ငါးစောင်လုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြှင့်တင်သွားစေဖို့ ရည်ရွယ် ပေးသည် ...။'

အလားတူပဲ သမ္မာကျမ်းစာမြတ်ကလည်း အခုလို သင်ကြားထားပါတယ်။ 'ကောင်းကင်ဘုံတွင် ထာဝရဘုရား သခင်နှင့်အတူ နေခွင့်ရမည့်သူများမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ဖန်တီးသူများ ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် သူတို့ကို ဘုရား သခင်၏ သားတော်များ' ဟု ခေါ်တွင်အပ်ပေသည်။

(လက်ခုပ်ဩဘာသံများ)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ကမ္ဘာလူသားတိုင်းဟာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လားရာအမြင်လို ကျွန်တော်တို့ သိထားပါတယ်။ အခုချိန်မှာ ဟောဒီ မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်က ကျွန်တော်တို့လူသားတွေရဲ့ အလုပ်လည်း ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အလွှာအရင်မြတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဝိညာဉ် သင်တို့အားလုံးအပေါ် ကျရောက်ပါစေသား။

အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ် ခင်ဗျား။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ။

the Full Text of Cairo Speech

President Barack Obama

A New Beginning

I am honored to be in the timeless city of Cairo, and to be hosted by two remarkable institutions. For over a thousand years, Al-Azhar has stood as a beacon of Islamic learning, and for over a century, Cairo University has been a source of Egypt's advancement. Together, you represent the harmony between tradition and progress. I am grateful for your hospitality, and the hospitality of the people of Egypt. I am also proud to carry with me the goodwill of the American people, and a greeting of peace from Muslim communities in my country: assalaamu alaykum.

We meet at a time of tension between the United States and Muslims around the world - tension rooted in historical forces that go beyond any current policy debate. The relationship between Islam and the West includes centuries of co-existence and cooperation, but also conflict and religious wars. More recently, tension has been fed by colonialism that denied rights and

၆၀

opportunities to many Muslims, and a Cold War in which Muslim-majority countries were too often treated as proxies without regard to their own aspirations. Moreover, the sweeping change brought by modernity and globalization led many Muslims to view the West as hostile to the traditions of Islam.

Violent extremists have exploited these tensions in a small but potent minority of Muslims. The attacks of September 11th, 2001 and the continued efforts of these extremists to engage in violence against civilians has led some in my country to view Islam as inevitably hostile not only to America and Western countries, but also to human rights. This has bred more fear and mistrust.

Story continues below So long as our relationship is defined by our differences, we will empower those who sow hatred rather than peace, and who promote conflict rather than the cooperation that can help all of our people achieve justice and prosperity. This cycle of suspicion and discord must end.

I have come here to seek a new beginning: between the United States and Muslims around the world; one based upon mutual interest and mutual respect; and one based upon the truth that America and Islam are not exclusive, and need not be in competition. Instead, they over-

lap, and share common principles - principles of justice and progress; tolerance and the dignity of all human beings.

I do so recognizing that change cannot happen overnight. No single speech can eradicate years of mistrust, nor can I answer in the time that I have all the complex questions that brought us to this point. But I am convinced that in order to move forward, we must say openly the things we hold in our hearts, and that too often are said only behind closed doors. There must be a sustained effort to listen to each other; to learn from each other; to respect one another; and to seek common ground. As the Holy Koran tells us, "Be conscious of God and speak always the truth." That is what I will try to do - to speak the truth as best I can, humbled by the task before us, and firm in my belief that the interests we share as human beings are far more powerful than the forces that drive us apart.

Part of this conviction is rooted in my own experience. I am a Christian, but my father came from a Kenyan family that includes generations of Muslims. As a boy, I spent several years in Indonesia and heard the call of the azaan at the break of dawn and the fall of dusk. As a young man, I worked in Chicago communities where many found dignity and peace in their Muslim faith.

As a student of history. I also know

civilization's debt to Islam. It was Islam - at places like Al-Azhar University - that carried the light of learning through so many centuries, paving the way for Europe's Renaissance and Enlightenment. It was innovation in Muslim communities that developed the order of algebra; our magnetic compass and tools of navigation; our mastery of pens and printing; our understanding of how disease spreads and how it can be healed. Islamic culture has given us majestic arches and soaring spires; timeless poetry and cherished music; elegant calligraphy and places of peaceful contemplation. And throughout history, Islam has demonstrated through words and deeds the possibilities of religious tolerance and racial equality.

I know, too, that Islam has always been a part of America's story. The first nation to recognize my country was Morocco. In signing the Treaty of Tripoli in 1796, our second President John Adams wrote, "The United States has in itself no character of enmity against the laws, religion or tranquility of Muslims." And since our founding, American Muslims have enriched the United States. They have fought in our wars, served in government, stood for civil rights, started businesses, taught at our Universities, excelled in our sports arenas, won Nobel Prizes, built our tallest building, and lit the Olympic Torch. And when the first Muslim-American was recently

elected to Congress, he took the oath to defend our Constitution using the same Holy Koran that one of our Founding Fathers - Thomas Jefferson - kept in his personal library.

So I have known Islam on three continents before coming to the region where it was first revealed. That experience guides my conviction that partnership between America and Islam must be based on what Islam is, not what it isn't. And I consider it part of my responsibility as President of the United States to fight against negative stereotypes of Islam wherever they appear.

But that same principle must apply to Muslim perceptions of America. Just as Muslims do not fit a crude stereotype, America is not the crude stereotype of a self-interested empire. The United States has been one of the greatest sources of progress that the world has ever known. We were born out of revolution against an empire. We were founded upon the ideal that all are created equal, and we have shed blood and struggled for centuries to give meaning to those words - within our borders, and around the world. We are shaped by every culture, drawn from every end of the Earth, and dedicated to a simple concept: E pluribus unum: "Out of many, one."

Much has been made of the fact that an African-American with the name Barack Hussein Obama could be elected President. But my per-

sonal story is not so unique. The dream of opportunity for all people has not come true for everyone in America, but its promise exists for all who come to our shores - that includes nearly seven million American Muslims in our country today who enjoy incomes and education that are higher than average.

Moreover, freedom in America is indivisible from the freedom to practice one's religion. That is why there is a mosque in every state of our union, and over 1,200 mosques within our borders. That is why the U.S. government has gone to court to protect the right of women and girls to wear the hijab, and to punish those who would deny it.

So let there be no doubt: Islam is a part of America. And I believe that America holds within her the truth that regardless of race, religion, or station in life, all of us share common aspirations - to live in peace and security; to get an education and to work with dignity; to love our families, our communities, and our God. These things we share. This is the hope of all humanity.

Of course, recognizing our common humanity is only the beginning of our task. Words alone cannot meet the needs of our people. These needs will be met only if we act boldly in the years ahead; and if we understand that the challenges we face are shared, and our failure to meet them

will hurt us all.

For we have learned from recent experience that when a financial system weakens in one country, prosperity is hurt everywhere. When a new flu infects one human being, all are at risk. When one nation pursues a nuclear weapon, the risk of nuclear attack rises for all nations. When violent extremists operate in one stretch of mountains, people are endangered across an ocean. And when innocents in Bosnia and Darfur are slaughtered, that is a stain on our collective conscience. That is what it means to share this world in the 21st century. That is the responsibility we have to one another as human beings.

This is a difficult responsibility to embrace. For human history has often been a record of nations and tribes subjugating one another to serve their own interests. Yet in this new age, such attitudes are self-defeating. Given our interdependence, any world order that elevates one nation or group of people over another will inevitably fail. So whatever we think of the past, we must not be prisoners of it. Our problems must be dealt with through partnership; progress must be shared.

That does not mean we should ignore sources of

66

tension. Indeed, it suggests the opposite: we must face these tensions squarely. And so in that spirit, let me speak as clearly and plainly as I can about some specific issues that I believe we must finally confront together.

The first issue that we have to confront is violent extremism in all of its forms.

In Ankara, I made clear that America is not - and never will be - at war with Islam. We will, however, relentlessly confront violent extremists who pose a grave threat to our security. Because we reject the same thing that people of all faiths reject: the killing of innocent men, women, and children. And it is my first duty as President to protect the American people.

The situation in Afghanistan demonstrates America's goals, and our need to work together. Over seven years ago, the United States pursued all Qaeda and the Taliban with broad international support. We did not go by choice, we went because of necessity. I am aware that some question or justify the events of 9/11. But let us be

clear: al Qaeda killed nearly 3,000 people on that day. The victims were innocent men, women and children from America and many other nations who had done nothing to harm anybody. And yet Al Qaeda chose to ruthlessly murder these people, claimed credit for the attack, and even now states their determination to kill on a massive scale. They have affiliates in many countries and are trying to expand their reach. These are not opinions to be debated; these are facts to be dealt with.

Make no mistake: we do not want to keep our troops in Afghanistan. We seek no military bases there. It is agonizing for America to lose our young men and women. It is costly and politically difficult to continue this conflict. We would gladly bring every single one of our troops home if we could be confident that there were not violent extremists in Afghanistan and Pakistan determined to kill as many Americans as they possibly can. But that is not yet the case.

That's why we're partnering with a coalition of forty-six countries. And despite the costs involved, America's commitment will not weaken. Indeed, none of us should tolerate these extremists. They have killed in many countries. They have killed people of different faiths - more than any other, they have killed Muslims. Their actions are irreconcilable with the rights of human beings, the progress of nations, and with Islam. The Holy

Koran teaches that whoever kills an innocent, it is as if he has killed all mankind: and whoever saves a person, it is as if he has saved all mankind. The enduring faith of over a billion people is so much bigger than the narrow hatred of a few. Islam is not part of the problem in combating violent extremism - it is an important part of promoting peace.

We also know that military power alone is not going to solve the problems in Afghanistan and Pakistan. That is why we plan to invest \$1.5 billion each year over the next five years to partner with Pakistanis to build schools and hospitals, roads and businesses, and hundreds of millions to help those who have been displaced. And that is why we are providing more than \$2.8 billion to help Afghans develop their economy and deliver services that people depend upon.

Let me also address the issue of Iraq. Unlike Afghanistan, Iraq was a war of choice that provoked strong differences in my country and around the world. Although I believe that the Iraqi people are ultimately better off without the tyranny of Saddam Hussein, I also believe that events in Iraq have reminded America of the need to use diplomacy and build international consensus to resolve our problems whenever possible.

Indeed, we can recall the words of Thomas Jefferson, who said: "I hope that our wisdom

will grow with our power, and teach us that the less we use our power the greater it will be."

Today, America has a dual responsibility: to help Iraq forge a better future - and to leave Iraq to Iraqis. I have made it clear to the Iraqi people that we pursue no bases, and no claim on their territory or resources. Iraq's sovereignty is its own. That is why I ordered the removal of our combat brigades by next August. That is why we will honor our agreement with Iraq's democratically-elected government to remove combat troops from Iraqi cities by July, and to remove all our troops from Iraq by 2012. We will help Iraq train its Security Forces and develop its economy. But we will support a secure and united Iraq as a partner, and never as a patron.

And finally, just as America can never tolerate violence by extremists, we must never alter our principles. 9/11 was an enormous trauma to our country. The fear and anger that it provoked was understandable, but in some cases, it led us to act contrary to our ideals. We are taking concrete actions to change course. I have unequivocally prohibited the use of torture by the United States, and I have ordered the prison at Guantanamo Bay closed by early next year.

So America will defend itself **respectful of the sovereignty of nations and the rule of law**. And we will do so in partnership with Muslim

၇၀

communities which are also threatened. The sooner the extremists are isolated and unwelcome in Muslim communities, the sooner we will all be safer.

The second major source of tension that we need to discuss is the situation between Israelis, Palestinians and the Arab world.

America's strong bonds with Israel are well known. This bond is unbreakable. It is based upon cultural and historical ties, and the recognition that the aspiration for a Jewish homeland is rooted in a tragic history that cannot be denied.

Around the world, the Jewish people were persecuted for centuries, and anti-Semitism in Europe culminated in an unprecedented Holocaust. Tomorrow, I will visit Buchenwald, which was part of a network of camps where Jews were enslaved, tortured, shot and gassed to death by the Third Reich. Six million Jews were killed - more than the entire Jewish population of Israel today. Denying that fact is baseless, ignorant, and hateful. Threatening Israel with destruction - or repeating vile stereotypes about Jews - is deeply wrong, and only serves to evoke in the minds of Israelis this most painful of memories while preventing the peace that the people of this region deserve.

On the other hand, it is also undeniable that the Palestinian people - Muslims and Chris-

tians - have suffered in pursuit of a homeland. For more than sixty years they have endured the pain of dislocation. Many wait in refugee camps in the West Bank, Gaza, and neighboring lands for a life of peace and security that they have never been able to lead.

They endure the daily humiliations - large and small - that come with occupation. So let there be no doubt: the situation for the Palestinian people is intolerable. America will not turn our backs on the legitimate Palestinian aspiration for dignity, opportunity, and a state of their own.

For decades, there has been a stalemate: two peoples with legitimate aspirations, each with a painful history that makes compromise elusive. It is easy to point fingers - for Palestinians to point to the displacement brought by Israel's founding, and for Israelis to point to the constant hostility and attacks throughout its history from within its borders as well as beyond. But if we see this conflict only from one side or the other, then we will be blind to the truth: the only resolution is for the aspirations of both sides to be met through two states, where Israelis and Palestinians each live in peace and security.

That is in Israel's interest, Palestine's interest, America's interest, and the world's interest. That is why I intend to personally pursue this outcome with all the patience that the task re-

quires. The obligations that the parties have agreed to under the Road Map are clear. For peace to come, it is time for them - and all of us - to live up to our responsibilities.

Palestinians must abandon violence. Resistance through violence and killing is wrong and does not succeed. For centuries, black people in America suffered the lash of the whip as slaves and the humiliation of segregation. But it was not violence that won full and equal rights. It was a peaceful and determined insistence upon the ideals at the center of America's founding. This same story can be told by people from South Africa to South Asia; from Eastern Europe to Indonesia. It's a story with a simple truth: that violence is a dead end. It is a sign of neither courage nor power to shoot rockets at sleeping children, or to blow up old women on a bus. That is not how moral authority is claimed; that is how it is surrendered.

Now is the time for Palestinians to focus on what they can build. The Palestinian Authority must develop its capacity to govern, with institutions that serve the needs of its people. Hamas does have support among some Palestinians, but they also have responsibilities. To play a role in fulfilling Palestinian aspirations, and to unify the Palestinian people. Hamas must put an end to violence, recognize past agreements, and recognize Israel's right to exist.

At the same time, Israelis must acknowledge that just as Israel's right to exist cannot be denied, neither can Palestine's. The United States does not accept the legitimacy of continued Israeli settlements. This construction violates previous agreements and undermines efforts to achieve peace. It is time for these settlements to stop.

Israel must also live up to its obligations to ensure that Palestinians can live, and work, and develop their society. And just as it devastates Palestinian families, the continuing humanitarian crisis in Gaza does not serve Israel's security; neither does the continuing lack of opportunity in the West Bank. Progress in the daily lives of the Palestinian people must be part of a road to peace, and Israel must take concrete steps to enable such progress.

Finally, the Arab States must recognize that the Arab Peace Initiative was an important beginning, but not the end of their responsibilities. The Arab-Israeli conflict should no longer be used to distract the people of Arab nations from other problems. Instead, it must be a cause for action to help the Palestinian people develop the institutions that will sustain their state; to recognize Israel's legitimacy; and to choose progress over a self-defeating focus on the past.

America will align our policies with those

who pursue peace, and say in public what we say in private to Israelis and Palestinians and Arabs. We cannot impose peace. But privately, many Muslims recognize that Israel will not go away. Likewise, many Israelis recognize the need for a Palestinian state. It is time for us to act on what everyone knows to be true.

Too many tears have flowed. Too much blood has been shed. All of us have a responsibility to work for the day when the mothers of Israelis and Palestinians can see their children grow up without fear; when the Holy Land of three great faiths is the place of peace that God intended it to be; when Jerusalem is a secure and lasting home for Jews and Christians and Muslims, and a place for all of the children of Abraham to mingle peacefully together as in the story of Isra, when Moses, Jesus, and Mohammed (peace be upon them) joined in prayer.

The third source of tension is our shared interest in the rights and responsibilities of nations on nuclear weapons.

This issue has been a source of tension between the United States and the Islamic Republic of Iran. For many years, Iran has defined itself in part by its opposition to my country, and there is

indeed a tumultuous history between us. In the middle of the Cold War, the United States played a role in the overthrow of a democratically-elected Iranian government. Since the Islamic Revolution, Iran has played a role in acts of hostage-taking and violence against U.S. troops and civilians. This history is well known. Rather than remain trapped in the past, I have made it clear to Iran's leaders and people that my country is prepared to move forward. The question, now, is not what Iran is against, but rather what future it wants to build.

It will be hard to overcome decades of mistrust, but we will proceed with courage, rectitude and resolve. There will be many issues to discuss between our two countries, and we are willing to move forward without preconditions on the basis of mutual respect. But it is clear to all concerned that when it comes to nuclear weapons, we have reached a decisive point. This is not simply about America's interests. It is about preventing a nuclear arms race in the Middle East that could lead this region and the world down a hugely dangerous path.

I understand those who protest that some countries have weapons that others do not. No single nation should pick and choose which nations hold nuclear weapons. That is why I strongly reaffirmed America's commitment to seek a world in which no nations hold nuclear weapons. And any nation - including Iran - should have the right to access peaceful nuclear power if it complies with its responsibilities under the nuclear Non-Proliferation Treaty. That commitment is at the core of the Treaty, and it must be kept for all who fully abide by it. And I am hopeful that all countries in the region can share in this goal.

The fourth issue that I will address is democracy. I know there has been controversy about the promotion of democracy in recent years, and much of this controversy is connected to the war in Iraq. So let me be clear: no system of government can or should be imposed upon one nation by any other.

That does not lessen my commitment, however, to governments that reflect the will of the people. Each nation gives life to this principle in its own way, grounded in the traditions of its own people. America does not presume to know what is best for everyone, just as we would not presume to pick the outcome of a peaceful election. But I do have an unyielding belief that all people yearn for certain things: the ability to speak

your mind and have a say in how you are governed: confidence in the rule of law and the equal administration of justice; government that is transparent and doesn't steal from the people; the freedom to live as you choose. Those are not just American ideas, they are human rights, and that is why we will support them everywhere.

There is no straight line to realize this promise. But this much is clear: governments that protect these rights are ultimately more stable, successful and secure. Suppressing ideas never succeeds in making them go away. America respects the right of all peaceful and law-abiding voices to be heard around the world, even if we disagree with them. And we will welcome all elected, peaceful governments - provided they govern with respect for all their people.

This last point is important because there are some who advocate for democracy only when they are out of power; once in power, they are ruthless in suppressing the rights of others. No matter where it takes hold, government of the people and by the people sets a single standard for all who hold power: you must maintain your power through consent, not coercion; you must respect the rights of mi-

၇၀

norities, and participate with a spirit of tolerance and compromise; you must place the interests of your people and the legitimate workings of the political process above your party. Without these ingredients, elections alone do not make true democracy.

The fifth issue that we must address together is religious freedom.

Islam has a proud tradition of tolerance. We see it in the history of Andalusia and Cordoba during the Inquisition. I saw it firsthand as a child in Indonesia, where devout Christians worshiped freely in an overwhelmingly Muslim country. That is the spirit we need today. People in every country should be free to choose and live their faith based upon the persuasion of the mind, heart, and soul. This tolerance is essential for religion to thrive, but it is being challenged in many different ways.

Among some Muslims, there is a disturbing tendency to measure one's own faith by the rejection of another's. The richness of religious diversity must be upheld - whether it is for Maronites in Lebanon or the Copts in Egypt. And

fault lines must be closed among Muslims as well as the divisions between Sunni and Shia have led to tragic violence, particularly in Iraq.

Freedom of religion is central to the ability of peoples to live together. We must always examine the ways in which we protect it. For instance, in the United States, rules on charitable giving have made it harder for Muslims to fulfill their religious obligation. That is why I am committed to working with American Muslims to ensure that they can fulfill zakat.

Likewise, it is important for Western countries to avoid impeding Muslim citizens from practicing religion as they see fit - for instance, by dictating what clothes a Muslim woman should wear. We cannot disguise hostility towards any religion behind the pretence of liberalism.

Indeed, faith should bring us together. That is why we are forging service projects in America that bring together Christians, Muslims, and Jews. That is why we welcome efforts like Saudi Arabian King Abdullah's Interfaith dialogue and Turkey's leadership in the Alliance of Civilizations. Around the world, we can turn dialogue into Interfaith service, so bridges between peoples lead to action - whether it is combating malaria in Africa, or providing relief after a natural disaster.

The sixth issue that I want to address is

women's rights. I know there is debate about this issue. I reject the view of some in the West that a woman who chooses to cover her hair is somehow less equal, but I do believe that a woman who is denied an education is denied equality. And it is no coincidence that countries where women are well-educated are far more likely to be prosperous.

Now let me be clear: issues of women's equality are by no means simply an issue for Islam. In Turkey, Pakistan, Bangladesh and Indonesia, we have seen Muslim-majority countries elect a woman to lead. Meanwhile, the struggle for women's equality continues in many aspects of American life, and in countries around the world. Our daughters can contribute just as much to society as our sons, and our common prosperity will be advanced by allowing all humanity - men and women - to reach their full potential. I do not believe that women must make the same choices as men in order to be equal, and I respect those women who choose to live their lives in traditional roles. But it should be their choice. That is why the United States will partner with any Muslim-majority country to support expanded literacy for girls, and

to help young women pursue employment through micro-financing that helps people live their dreams.

Finally, I want to discuss economic development and opportunity.

I know that for many, the face of globalization is contradictory. The Internet and television can bring knowledge and information, but also offensive sexuality and mindless violence. Trade can bring new wealth and opportunities, but also huge disruptions and changing communities. In all nations - including my own - this change can bring fear. Fear that because of modernity we will lose of control over our economic choices, our politics, and most importantly our identities - those things we most cherish about our communities, our families, our traditions, and our faith.

But I also know that human progress cannot be denied. There need not be contradiction between development and tradition. Countries like Japan and South Korea grew their economies while maintaining distinct cultures. The same is true for the astonishing progress within Muslim-majority countries from Kuala Lumpur to Dubai.

In ancient times and in our times, Muslim communities have been at the forefront of innovation and education.

This is important because no development strategy can be based only upon what comes out of the ground, nor can it be sustained while young people are out of work. Many Gulf States have enjoyed great wealth as a consequence of oil, and some are beginning to focus it on broader development. But all of us must recognize that education and innovation will be the currency of the 21st century, and in too many Muslim communities there remains underinvestment in these areas. I am emphasizing such investments within my country. And while America in the past has focused on oil and gas in this part of the world, we now seek a broader engagement.

On education, we will expand exchange programs, and increase scholarships, like the one that brought my father to America, while encouraging more Americans to study in Muslim communities. And we will match promising Muslim students with internships in America; invest in online learning for teachers and children around the world; and create a new online network, so a teenager in Kansas can communicate instantly with a teenager in Cairo.

On economic development, we will create a new corps of business volunteers to partner

with counterparts in Muslim-majority countries. And I will host a Summit on Entrepreneurship this year to identify how we can deepen ties between business leaders, foundations and social entrepreneurs in the United States and Muslim communities around the world.

On science and technology, we will launch a new fund to support technological development in Muslim-majority countries, and to help transfer ideas to the marketplace so they can create jobs. We will open centers of scientific excellence in Africa, the Middle East and Southeast Asia, and appoint new Science Envoys to collaborate on programs that develop new sources of energy, create green jobs, digitize records, clean water, and grow new crops. And today I am announcing a new global effort with the Organization of the Islamic Conference to eradicate polio. And we will also expand partnerships with Muslim communities to promote child and maternal health.

All these things must be done in partnership. Americans are ready to join with citizens and governments; community organizations, religious leaders, and businesses in Muslim communities around the world to help our people pursue a better life.

The issues that I have described will not be easy to address. But we have a responsibility to join together on behalf of the world we seek - a world where extremists no longer threaten our people, and American troops have come home; a world where Israelis and Palestinians are each secure in a state of their own, and nuclear energy is used for peaceful purposes; a world where governments serve their citizens, and the rights of all God's children are respected. Those are mutual interests. That is the world we seek. But we can only achieve it together.

I know there are many - Muslim and non-Muslim - who question whether we can forge this new beginning. Some are eager to stoke the flames of division, and to stand in the way of progress. Some suggest that it isn't worth the effort - that we are fated to disagree, and civilizations are doomed to clash. Many more are simply skeptical that real change can occur. There is so much fear, so much mistrust. But if we choose to be bound by the past, we will never move forward. And I want to particularly say this to young people of every faith.

in every country - you, more than anyone, have the ability to remake this world.

All of us share this world for but a brief moment in time. The question is whether we spend that time focused on what pushes us apart, or whether we commit ourselves to an effort - a sustained effort - to find common ground, to focus on the future we seek for our children, and to respect the dignity of all human beings.

It is easier to start wars than to end them. It is easier to blame others than to look inward; to see what is different about someone than to find the things we share. But we should choose the right path, not just the easy path. There is also one rule that lies at the heart of every religion - that we do unto others as we would have them do unto us. This truth transcends nations and peoples - a belief that isn't new; that isn't black or white or brown; that isn't Christian, or Muslim or Jew. It's a belief that pulsed in the cradle of civilization, and that still beats in the heart of billions. It's a faith in other people, and it's what brought me here today.

We have the power to make the world we seek, but only if we have the courage to make a new beginning, keeping in mind what has been written.

The Holy Koran tells us. "O mankind! We have created you male and a female: and we

၈၆

have made you into nations and tribes so that you may know one another."

The Talmud tells us: "The whole of the Torah is for the purpose of promoting peace."

The Holy Bible tells us, "Blessed are the peacemakers. for they shall be called sons of God."

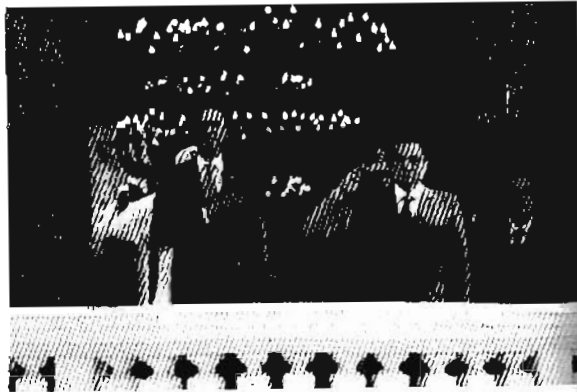
The people of the world can live together in peace. We know that is God's vision. Now, that must be our work here on Earth. Thank you. And may God's peace be upon you.

###

အမေရိကန်သမ္မတ ဘားရက် အိုဘားမား၏
အာရပ်ကမ္ဘာခရီး သတင်းဓာတ်ပုံများ

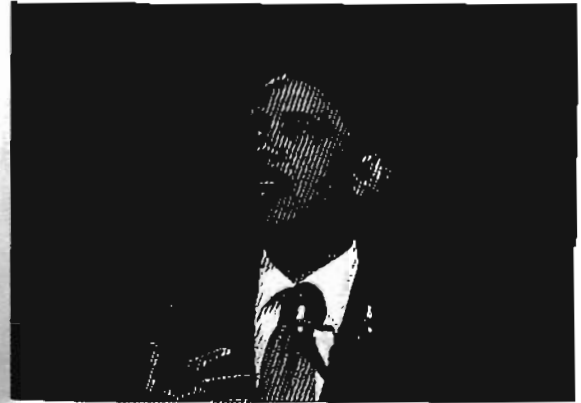
အီဂျစ် သမ္မတ မူဘာရက် နှင့် အိုဘားမား

အီဂျစ် သမ္မတ မူဘာရက် နှင့် အိုဘားမား

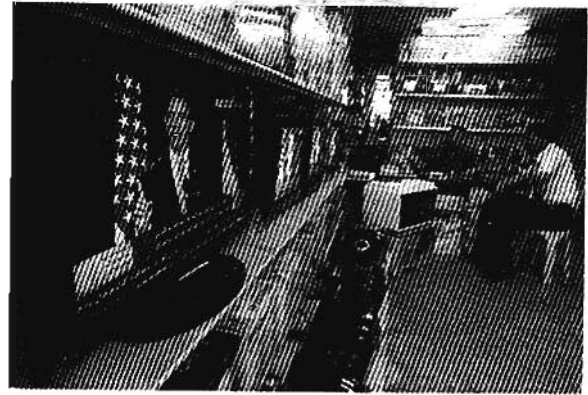
သမ္မတအိုဘားမား ကိုင်ရှိတက္ကသိုလ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားစဉ်

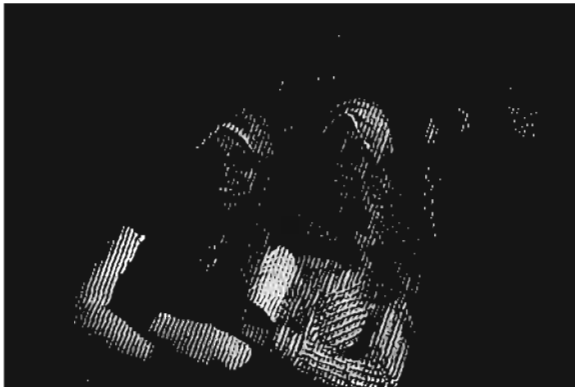
သမ္မတအိုဘားမား ကိုင်ရှိတက္ကသိုလ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားစဉ်

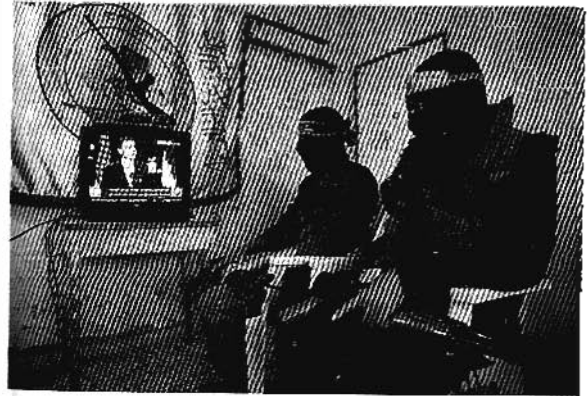
သမ္မတအိုဘားမား ကိုင်ရိုတက္ကသိုလ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားစဉ် တက်ရောက်နားထောင်နေသည့် ပရိတ်သတ်များ

သမ္မတအိုဘားမားမိန့်ခွန်းအား ရုပ်သံမှ ကြည့်ရှုနေစဉ်

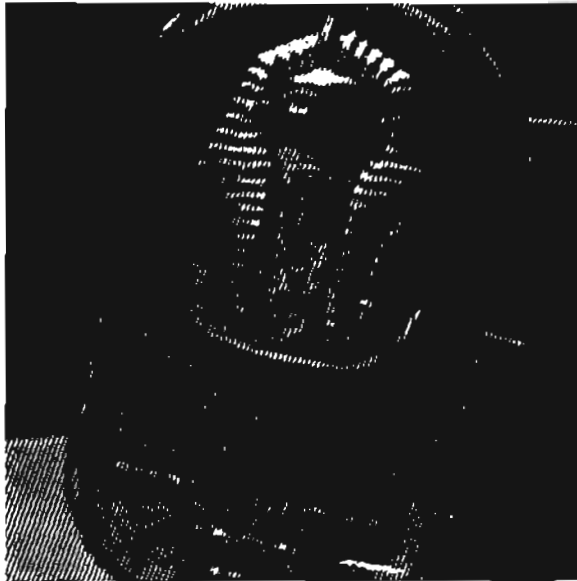
သမ္မတအိုဘားမား ကိုင်ရိုတက္ကသိုလ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားစဉ် တက်ရောက်နားထောင်နေသည့် ပရိတ်သတ်များ

သမ္မတအိုဘားမားမိန့်ခွန်းအား ရုပ်သံမှ ကြည့်ရှုနေစဉ်

သမ္မတအိုဘားမားပိန့်ခွန်းအား ရုပ်သံမှ ကြည့်ရှုနေစဉ်

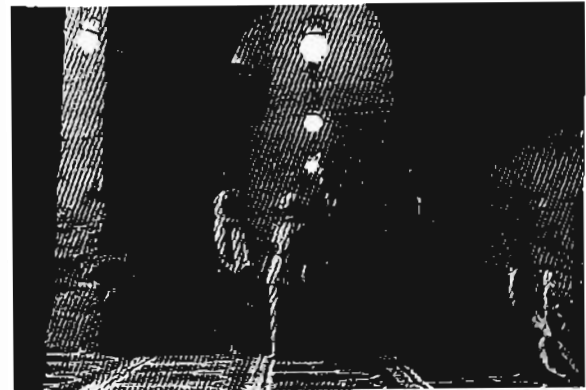

သမ္မတအိုဘားမားအတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်

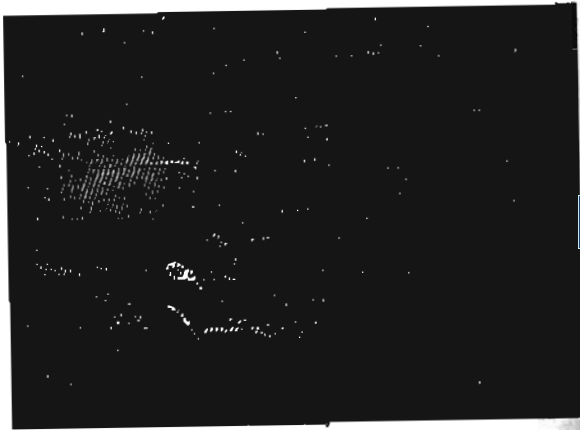
BURMESE CLASSIC .COM

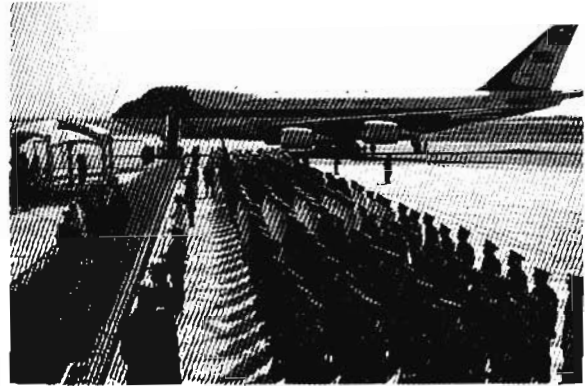
သမ္မတအိုဘားမားနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟီလာရီကလင်တန် ပီရမစ် တစ်ခုအတွင်း ကြည့်ရှုနေစဉ်

သမ္မတအိုဘားမားနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟီလာရီကလင်တန် ပီရမစ် တစ်ခုအတွင်း ကြည့်ရှုနေစဉ်

သမ္မတအိုဘားမား ပီရမစ် တစ်ခုအတွင်း တစ်နေရာ

သမ္မတအိုဘားမား ဆော်ဒီအာရေဗီးယားနိုင်ငံသို့ရောက်ရှိစဉ်

ဆော်ဒီအာရေဗီးယားဘုရင် နှင့် သမ္မတအိုဘားမား

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com